

REGELE ȘI REGINA ANGLIEI

împreună cu moștenitoarea tronului principesa Elisabeta la REVISTA NAVALĂ DELA SPITHEAD

REGELE ITALIEI ȘI REGENTUL HORTHY PE STRĂZILE BUDAPESTEI

Catastrofa de cale ferată din Tg. Ocna

Din cauza inundațiilor și a slăbirii terasamentului, o locomotivă și patru vagoane au deraiat.

VOEVODUL MIHAI S'A INAPOIAT IN CAPITALĂ

MOARTEA NEMILOASĂ A RĂPIT PE DAN MAVRUS, PREMIANT ȘI CAMARAD STRALUCIT AL CLASEI MARELUI VOEVOĐ MIHAI

Clasa Marelui Voevod Mihai a pierdut un elev. Pe cel mai bun. Trănit la pat de o boală grea și necrutătoare. Dan Mavrus a suferit mult și până'n cele din urmă a fost biruit și răpus. Zadarnice au fost toate îngrijirile care i s'au dat. Trimis în străinătate de M. S. Regele, pentru a-și căuta sănătatea. Înconjurat de dragostea camarazilor și mai ales de aceea a augustului său coleg Marele Voevod Mihai, Dan Mavrus nu a putut fi salvat. O mângâiere pentru părinții care și-au pierdut unicul fiu, au fost lacrimile moștenitorului tronului, care împreună cu ceilalți colegi a făcut stroje la catafalcul camaradului pierdut.

Dan Mavrus, primul în flanc, la exercițiile de educație fizică ale clasei Marelui Voevod Mihai.

Dan Mavrus, în spatele Voevodului Mihai, în timpul unei slujbe religioase.

Corpul neînsuflit al lui Dan Mavrus este purtat pe umeri de camarazi.

Dan Mavrus pe catafalc.

**Curățați
încălțăminte
de vară
și de sport
cu**

Eg-Gü

Se teme să dea mâna cu prietenii

Din cauza articulațiilor dure-roase atinse de reumatism Reumatismul este o boală care atacă victimele sale în multe și diferite feluri. În cazul de față este vorba de o doamnă care nu îndrăznește să dea mâna cu prietenii de teama durerilor pe care i le pricinuiască încheieturile atinse de reumatism. Această stare continuă câțiva ani, până când ea dădu de un remediu eficient — sărurile Kruschen. Citiți scrisoarea ei: „Cățiva ani de-a rândul am suferit de reumatism la încheieturi. Mai ales la mâini durerile erau insuportabile. Imi era teamă să dau mâna cu cineva din cauză că sufeream îngrozitor. Am început să iau regulat sărurile Kruschen și după câțiva timp durerile dispărură complet. De prisos să mai adaug că sunt foarte mulțumită de efectele acestui preparat minunat”. — (D-ra) K.

Durerile și întepeneala cauzate de reumatism provin din depozitarea unor cristale de acid uric în mușchii corpului și la încheieturi. Sărurile din Kruschen stimulează ficatul și rinichii spre o acțiune normală și elimină, ajutând organismul să reguleze excesul de acid uric, care este cauza tuturor suferințelor Dv.

De vânzare la farmacii și drogherii. Fl. mare Lei 95. Fl. mic lei 60.

Turburări ale stomacului cari provoacă ulcerația

Nu ați acordat de sigur, timp de luni și de ani de zile, nicio însemnătate acelor dureri de cap, sgomotate în urechi, senzației de amar în gură, limbei încărcate, cari se simt după două sau trei ore de la luarea mesei.

Această apăsare și somnolență, nu păreau la început îngrijorătoare. Cu timpul însă, au apărut ulcerele cari s'au cicatrizat, — desigur — dar după câte îngrijiri și calmări. Puteți evita toate acestea, luând la prima indispoziție de stomac, — imediat după fiecare masă, — puțină Magnesia Bisurata. Acest alcalin atât de bine cunoscut, neutralizează vătămătorul exces de aciditate și calmând mucoasele iritate, va pune stomacul la adăpostul complicațiilor serioase. Magnesia Bisurata se află de vânzare la toate farmaciile și drogheriile cu prețul de Lei 75 sau Lei 110 în format mare economic.

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Tuberculoza se combate științific

A trecut vremea leacurilor băbești. Dar a trecut și vremea când bolnavul nu găsea remediu suferinții sale. După experiențe îndelungate în Occident, a fost pus la punct tratamentul „Umckaloabo” care reprezintă ultimul cuvânt în combaterea tuberculozei. Zeci și sute de rezultate fericite se anunță zilnic, ca urmare a tratamentului cu „Umckaloabo”. Așa fiind, a propaga acest tratament, nu înseamnă a face reclamă, ci înseamnă a aduce cel mai mare serviciu posibil suferințelor de plămâni sau celor atinși de tuberculoză osoasă.

„Umckaloabo” a fost adoptat de Casa Asigurărilor Sociale din Franța, iar la noi, aceeași Casă a Asigurărilor, care veghează la sănătatea membrilor ei, a adoptat Umckaloabo pe care îl distribuie celor suferinzi.

Pentru ca bolnavii, sau cei predispuși la tuberculoză, să se convingă de rezultatele cu adevărat minunate ale tratamentului Umckaloabo, Societatea care îl distribuie în România (Soc. Umcka, București, Strada Știrbey Vodă 108) trimite, la cerere prospecte și certificate emise de medici din străinătate și din țară.

„Umckaloabo” se găsește de vânzare la farmacii. Se trimite și direct contra ramburs de către Farmacia „Urs” Strada Oituz 27. Flaconul mic costă Lei 390, flaconul mare lei 760.

PRĂBUȘIRI DE CASE, GOSPODĂRII DISTRUSE, OAMENI NENOROCIȚI PENTRU TOTDEAUNA DE NAVALA APELOR, LA TG. OCNA

Apa a năvălit în casă și a luat totul în drumul ei. Locuința a rămas pustie

Poate că a fost destul de mizeră această colibă! A trebuit să vină puhoiul, pentru a o sterge cu totul depe suprafața pământului.

Punctul culminant al catastrofei: din cauza slăbirii terenului și implicit a teresamentului liniilor ferate, un tren a deraiat. Locomotiva a tras câteva vagoane după ea, în rostogolire. Au fost morți și răniți.

Unul dintre răniții la prăbușirea unei case. În privirea lui se poate bine citi durerea și suferința.

Bieții oameni... Sunt disperați... au rămas fără adăpost...

(Fotografii Berman)

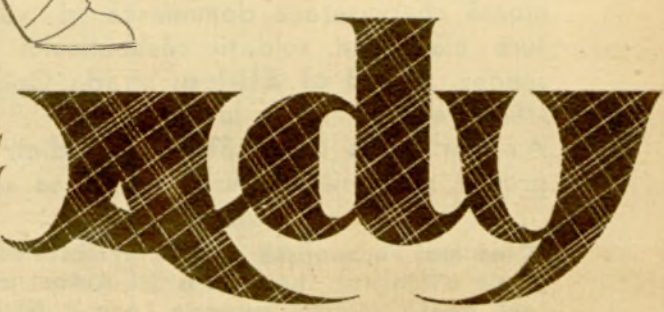
FĂCHIRII pot trece nevătămați prin foc....

Prin

FOCUL PRIVIRILOR ȘI
AL CRITICILOR PUTEȚI
TRECE PURTÂND
NUMAI CIORAPUL
„ADY” 101.

Ochiul cel mai
pretențios nu va
putea găsi nici un
defect înfățișării Dv.
asortând toaletelor
ciorapul

O CAPO D'OPERA

STRĂZI ÎNTREGI DOBORITE LA PĂMÂNT

Până la croirea bulevardelor promise, șatre de țigani nomazi se instalează printre dărâmături

Azi Bucureștiul e un întreg șantier. Prin unele străzi, spre Sf. Gheorghe și Piața Sf. Anton, ți se pare că a fost vreun foc mare, vreun cutremur de pământ, vreun bombardament cu tunurile, care a doborât la pământ șiruri întregi de case. Au dispărut prăvălii vechi, instalate în palate cu multe caturi, cum a fost de pildă magazinul Luca P. Niculescu. Au dispărut și cocioabe. S'au dărâmat colțuri străvechi cunoscute de bătrânii bucureșteni. Prin unele părți, cum e la capătul **Căii Moșilor** spre piața **Sf. Anton**, nici nu știi unde te afli, nu mai recunoști drumurile. Nu sunt decât dărâmături, grămezi de cărămizi și moloz, maidane ieșite ca din senin, cari așteaptă să fie sistematizate. Se spune că vor dispărea străzi întregi: **Șepcari**, **Bazaca** și altele,

Biserica Sf. Gheorghe începe să se zărească printre dărâmăturile din strada Colței.

Globul de marmură neagră din fața bisericii Sf. Gheorghe, pe care se va așeza o statuie.

rească istorica biserică Sf. Gheorghe, căreia i se deschide o fațadă spre noul bulevard. Trecătorii cu tramvaiul au observat totuși — mulți, cu mâhnire — că grădina se strică și că în colțul din dreapta, chiar în fața bisericii, a început să se clădească.

„Primăria face sacrificii dărâmând atâtea clădiri vechi, pentru cari se plătesc despăgubiri. Pe de altă parte se astupă sfântul locaș cu o casă nouă... A cui e? Cine are interes să se comită această nelegiuire?” — ne-au scris mai mulți cititori, rugându-ne să protestăm.

Ne pare foarte bine că suntem în situația de a da răspunsul cel mai îmbucurător, pentru satisfacerea tuturor. Nu se face nicio clădire acolo unde se

Un lucrător harnic, care contribuie ca noul bulevard să fie cât mai curând gata.

menite să fie sacrificate în vederea croirii noului bulevard, în prelungire cu bulevardul Brătianu.

AGONIA STRĂZII COLȚII

Strada Colții, una dintre cele mai bătrâne uliți ale cetății lui Bucur, unde se afla odinioară chervasaraua domnească și vestitul turn clădit de soldații războinicului rege suedez, **Carol al XII-lea**, strada Colții își sfârșește zilele într'o lungă agonie. Au mai rămas doar câteva case dintr'însa; printre spărturile făcute începe să se ză-

Cine mai recunoaște acest colț? Este fosta Cale a Moșilor spre Piața Sf. Anton, unde era odată vestitul magazin Luca P. Niculescu și alte prăvălii, vizitate de bucureșteni.

Gospodăria țigănești pe terenul fostului circ Sidoli.

Prelungirea străzii Doamnei, spre strada Belvedere.

Bucureștiul care se modernizează repede, mai prezintă aceste pitorești aspecte, ultimele vestigii ale trecutului, ca alături de grandioasele block-house-uri din inima o-

rașului să mai poată huzuri, nestingherite, familii întregi de romi nomazi, adăpostite în bordee improvizate.

A. F. M

Dispare interiorul pitoresc al unei curți din pasagiul Macca.

În cântec vechi-nemuritor

APA DE COLONIA

În ritmul valsului lui Johann Strauss, au dansat și vor dansa ani de-a rândul, generații. La fel, mireasma grațioasă pe care o împrăștează Apa de Colonia RICHARD HUDNUT biruiește timpurile, prin superioritatea calității sale, rămânând nemuritoare.

Întrebuințarea acestei Ape de Colonia dovedește gust și rafinament, întrucât la crearea ei s'au ținut în seamă două elemente: finețea și distincția discretă, ce trebuie să evoce mireasma concentrată din flaconul cu Apa de Colonia RICHARD HUDNUT.

Apa de Colonia „Gemey”, „Richesse”, „Le Début Vert” și „Le Début noir” sunt cele patru creațiuni minunate ale casei RICHARD HUDNUT.

Richard HUDNUT

văd schele. E vorba de o grandioasă statuie a Sfântului Gheorghe, care va fi instalată deasupra unui enorm glob de marmură neagră, așezat în mijlocul unui bazin. Cum aci, la Sf. Gheorghe, se consideră că ar fi centrul Capitalei, fântâna va fi împodobită cu diferite simboluri. Este o lucrare estetică, ce va putea fi apreciată abia când totul va fi gata.

SE DĂRĂMĂ ȘI ÎN ALTE PĂRȚI

Tărnăcoapele nu' cad numai pe parcursul unde se va croi noul bulevard; ele deschid frumoase perspective și în alte puncte

ale Bucureștilor. Astfel, un aspect impunător de oraș mare a căpătat Capitala și în Piața Teatrului Național, atât prin grandioasele edificii ridicate acolo, cât și prin dărâmarea fostului restaurant Andrei Dumitrescu, rămas ca o insulă în mijlocul drumului. S'a creat astfel o perspectivă largă spre strada Regală.

Cum viața este un amalgam de întâmplări tragic-comice, uneori aceste prefaceri ale orașului nostru sunt legate de fapte curioase. Astfel, pe locul unde a fost circul Sidoli, dărâmat acum vreo doi ani, s'a instalat o șatră de țigani.

MOARTEA

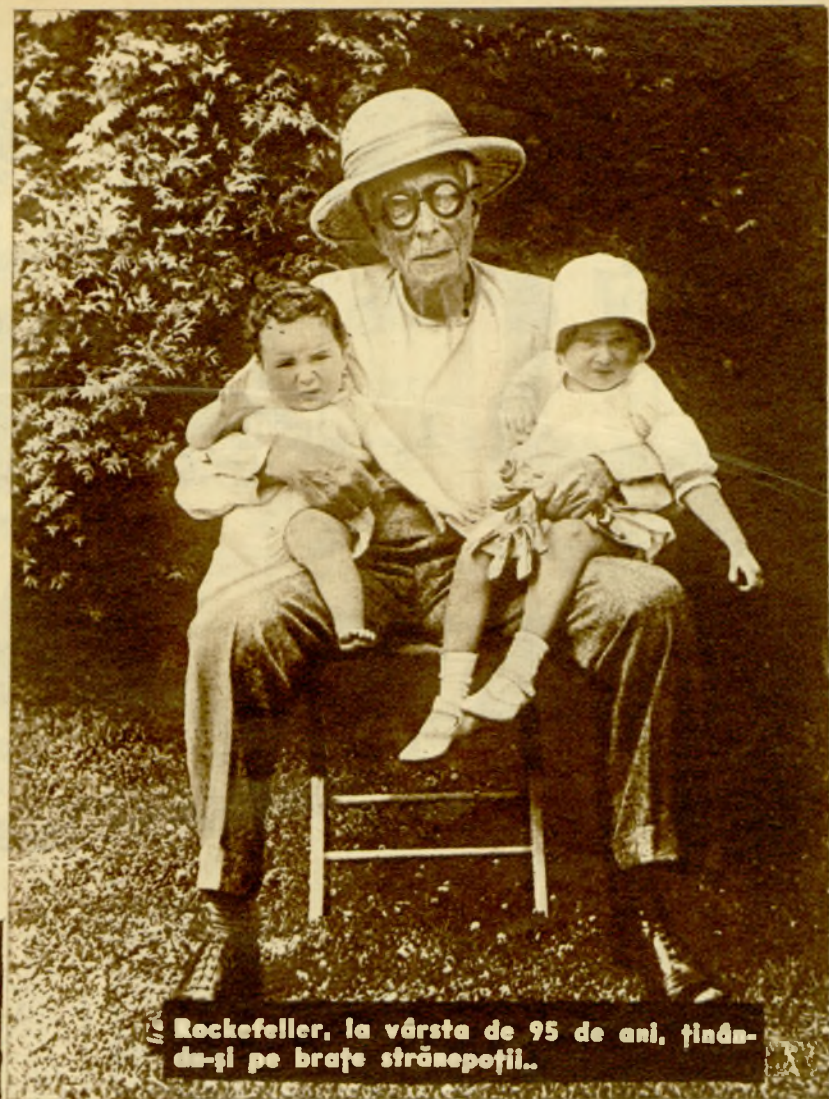
CARE FACE DREPTATE

UN biet om, amărit de câte pedepse pentru păcate nefăptuite îi aruncă în cap soarta absurdă, împăcat întrucâtva, din neputința răzvrătirii, cu sărăcia care se ține după el scai, dela naștere, a grăit astfel, aflând de moartea miliardarului american Rockefeller:

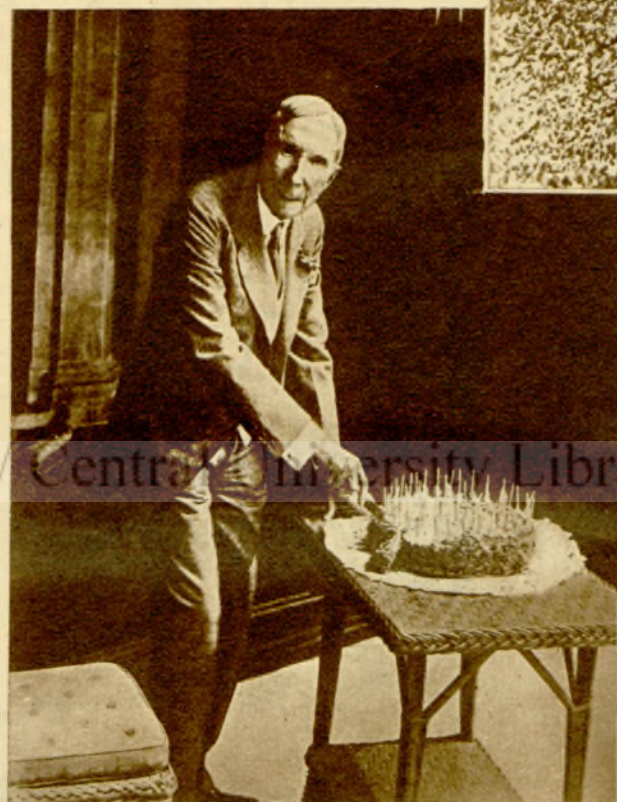
— Întăiul și definitivul lui nenoroc! Chiar la 98 de ani, când l-a întâlnit femeia de fum și l-a strâns în brațele-i fără fiori, ca să nu-i mai dea drumul niciodată, a fost o nedreptate, o zdrobitoare nedreptate! Puteam pieri eu și alți o mie ca mine, cărora viața nu ne oferă de când deschidem ochii până noaptea târziu și chiar în visele somnului izbăvitor, decât chinuri, griji și necazuri; se puteau stinge milioanele de copii, cari n'au parte din viața atât de bogată în senzații și privilegii decât de una: senzația foamei și priveliștea mizeriei; puteau muri milioanele de schilozi, tuberculoși, paralitici sau leproși, cărora le e refuzată până și speranța — dar de ce să părăsească viața de neîntrerupte delicii, împrejmuit de flori și desmierdat de glasuri și viori iubite, un miliardar ca Rockefeller, acest deplin, total și categoric stăpânitor al lumii?..

Nedreptatea care i se face prin această moarte, deși la capătul unui veac de fericire, e atât de cumplită, încât revoltă mai cu seamă pe acei cari n'au niciun prilej și niciun motiv să se bucure de ivirea lor pe această planetă de jale. Mă ridic împotriva morții lui Rockefeller și sunt gata să trag la răspundere pe toți medicii, cari nu l-au putut feri de putreziciune, deși au avut la îndemână mijloacele tuturor științelor, balsamurile întregului glob!

Știu că s'au făcut încercări eroice — și cât de zadarnice! — pentru prelungirea vieții marelui financiar. Nu se mai hrănea de decenii decât cu un fel de lapte și un fel de supă de legume, cu multă grijă cercetate în laboratorul personal de medicii care-i supravegheau progresele senilității. Locuința lui fusese împrejmuită de o vastă singurătate, în care florile, copacii și privighetorile aveau menirea să-l primească în fiecare zi a anului în parfumuri, petale și ciripiri. Ca nicio emoție să nu-i cutremure inima calcaroasă și niciun gând violent să nu-i spargă arterele de zahăr cristalizat, se tipăria, într-o tainică tipografie, un ziar, în câteva sute de pagini într-un singur exemplar, în pivnițele vilei, și miliardarul în fiecare dimineață, lângă ceașca de lapte subțiat cu ceai, lua cunoștință de ultimele evenimente din America și restul lumii. Numai evenimente voioase și fericite!... Bătrânul credea astfel că patronii americani s'au împăcat definitiv cu sindicatele muncitorești, că toți copiii în toate continentele au iarna încălțăminte și jucării, că s'a descoperit serul împotriva cancerului, că nu se mai sinucide nimeni, că popoarele și rasele trăesc laolaltă în armonie, ca stoluri de porumbei și singurele lupte admise, se dau

Rockefeller, la vârsta de 95 de ani, ținându-și pe brațe strănepoții..

Rockefeller, la aniversarea de 90 de ani.

In ultima vreme, Rockefeller era purtat într'un fotoliu mobil.

John D. Rockefeller n'a fost un om de rând și moartea lui poate fi socotită ca o pierdere pentru omenire. Dar n'ar fi oare nemurirea lui, dacă ar fi putut fi realizată în vreun fel — prin transfuzii de sânge, grefare de glande și înlocuiri de organe — un privilegiu în plus pe lângă toate celelalte privilegii de care s'a bucurat în viață?... Căci oricât ar fi natura de aristocrată în tendințele ei, distrugând pe cei slabi și perpetuând pe cei tari, nu i-a lipsit niciodată sentimentul calității — și n'a voit să dea unui financiar ceea ce a refuzat până azi celor mai de seamă artiști și gânditori ai omenirii. Această idee nu e numai a celui care o rostește aci. Insuși John D. Rockefeller, care a fost nu numai un om energic și norocos, ci și o minte foarte lucidă, un caracter foarte religios, era de această părere, că n'avea dreptul la privilegii — și nici măcar la privilegiile pe care și le putea acorda în virtutea comorilor lui de aur.

Căci e un fapt neîndoios, de toată lumea cunoscut și văzut, că regele petrolului a părăsit brusc întreprinderile — spre uimirea prietenilor și adversarilor — și s'a retras în viața particulară, cu mult înainte de a-și fi istovit forțele, cu mult înainte de a fi atins toate țelurile lui financiare. A fost ca o revelație divină — șoapta morții?... porunca blajină, ireductibilă, a infinitului?... Omul care ținea în mâinile lui cea mai mare avuție a lumii și viața a milioane de suflete, renunță brusc la orice putere și mai smerit ca ultimul dintre magazionerii lui, nu mai cere vieții nimic alt decât răgazul de a risipi iar bogățiile adunate cu atâta aprigă cruzime.

E greu să cităm aci toate binefacerile care au curs asupra omenirii din mâinile care o viață întreagă nu știuseră decât să smulgă, să răpească, să adune. Ar însemna să umplem cu cifre și nume de instituții toate paginile de față. Vom aminti doar că banii lui Rockefeller au ajuns până și în satele românești, unde au ajutat la stărpirea malariei și la alimentarea copiilor de pelagroși.

Dacă însuși John D. Rockefeller a simțit că privilegiile n'au avut și nu vor avea niciodată o mare semnificație — putem crede că nici privilegiul vieții fără sfârșit n'ar fi fost pe gustul firii lui alese.

F. A.

Sosirea în derby-ul român: Bastard trece primul potoul urmat de Codru și Casandra.

Evenimentele sportive de Duminică

Cupa României. — Derbyul Român. — Marele Premiu al Bucureștilor.

O fază a matchului Rapid-Venus, câștigat de primii cu 5:1

SEMIFINALA Cupei României disputată de F. C. Rapid și Venus a adunat 18 mii de spectatori. Este fără îndoială o cifră însemnată pentru un joc de semifinală. F. C. Rapid și-a luat o strălucită revanșă învingând cu 5-1 pe Venus. Este cea mai grea înfrângere a campionilor din acest an. Venus a jucat foarte slab. Lipsa lui Petea Vălcov din formație a fost resimțită căci înlocuitorul său, Beffa nu a corespuns. Nu este mai puțin adevărat că Rapid a făcut un joc excelent. A dominat tot timpul și a întreprins o metodă mai bună de joc. Vedetele Baratk și Auer au fost inițiatorii atacului iar Vintilă și Raffinski au susținut înaintarea admirabil. Nu este de mirare că la forma pe care a arătat-o Duminică Rapid, a învins. Înfrângerea Venusului mai poate fi explicată și prin oboseala formației. A jucat mult prea mult în ultima vreme ca să mai fie capabilă să susțină un al treilea match bun în decurs de opt zile.

La Timișoara, Ripensia a învins pe Juventus cu 5-2. Timișorenii au făcut o partidă bună și s-au calificat astfel pentru finala Cupei României. Juventusii au luptat eroic dar nu au putut rezista formei ripensistilor.

Derbyul hipic Român a atras la Băneasa opt mii de spectatori. Cursa a fost foarte frumoasă și a revenit în mod surprinzător lui Bastard. S'a dat o cotă de 166 lei pentru zece, ceea ce nu s'a mai întâmplat de zece ani. Favorita Goldana a făcut o cursă slabă.

Cursele de automobil au revenit germanului Henne și elvețianului Ruesch. Concursul de motocicletă a fost cucerit de Popa. Bănuim că un concurs de automobile va stârni în Bucureștiul nostru un interes mult mai mare decât a produs cursele de Duminică. Automobilul este astăzi în mare vogă și viteza nu displace nici celui mai pașnic cetățean. Cei care s'au deplasat pe șoseaua Jianu au venit probabil cu iluzia cu care am venit și noi. Am dorit cursă cu peripeții cinematografice cu turnante scurte, luate în viteză, întreceri palpitate și recorduri americane. Suntem poate pretențioși, dar atunci când se face un tam-tam îngrozitor în jurul unor curse, unde prezintă publicului mașini frumoase lustruite, capitate cu grije și îngrijite ca la nuntă și mașinile fac plimbări plicticoase de agrement, într-o huruiă care declanșează nervii omului, se înțelege că plecăm cu gândul că nu vom mai reveni la curse de acest soi.

Cursele de Duminică nu ne-au convins că automobilismul nu poate furniza faze frumoase. Ne-au arătat însă că se angajează într-o cursă mașini de proporții diferite. Vedem o mașină suplu frumoasă ca aceea a lui Henne alergând lângă un Bugatti cu coadă și un Ford de turism. Toate fac treabă, toate sunt bune, dar numai cursa nu este....

Organizatorii au avut pare-se multă trecere și au construit tribune frumoase, au pavozat piste de alergare, au desenat terenul, au făcut pază cu jandarmi parcă se evita un atentat. Nu știm dacă meritau atâta sollicitudine căci la banii care s'au risipit se putea face ceva mai mult pentru sport. La ce folosesc artificii exterioare când valoarea sportivă a reuniunii este egală cu zero? Ne face impresia că vedem un diplomat în zorzoane care caută să impresioneze cu hainele. Pe vremea când se organizau reuniuni de motociclete în groapa delo Velodrom, organizatorii nu aveau sprijinul nimănui. Dar lumea vedea lupta frumoasă între Cristea și Cantacuzino și prefera să stea nu în tribune comode ci chiar direct pe pământ. E o diferență de mentalitate....

art. vg.

Startul la Marele Premiu al Bucureștilor.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Este o muncă îndoită

să legeni copilul cu o mână și cu alta să gonești muștele ce-i turbură somnul. Muștele se vor reîntoarce mereu, săcâind și exasperând copilul! Nu există decât un singur mijloc eficace pentru a scăpa de ele: uicideți muștele pulverizând prin casă cu

FLY-TOX

Așii cursei automobilistice de Duminică. Primul din stânga, E. Henne (Germania). Cu ochelari Hans Ruesch (Elveția)

UN PRAZNIC LA MOȘI

În anul acesta, negustorii oboreni au căutat să reîmprospăteze vechea tradiție, punând la cale un mare praznic la Moși.

Nu știm: se vor mai inaugura Moși în anul acesta, sau nu? Unii spun că s'ar fi desființat. Totuși, pe platoul Oborului și al terenului fostei grădini Heliade, azi un maidan pustiu, proprietatea nepotului marelui *Heliade Rădulescu*, se văd doar niște călușei, leagăn cu lanț și alte asemenea vechi distracții, ai căror antreprenori se luptă cu indiferența publicului. Să fi murit oare „Moșii”? Timp de șaptezeci de ani, poporul Capitalei și sătenii din împrejurimi au venit cu sutele și cu miile mai ales în „*Joia Moșilor*”, când era temeiul, ca să vadă pe Suveranul țării și întreaga lui familie, cari se veseleau și ei, privind aceste exuberante și sgomotoase petreceri populare. Mahalalele se desfundeau, lumea curgând în valuri spre Nordul Capitalei. Deasemeni hanurile, maidanele și curțile particulare din preajma Oborului erau toate tixite, găzduind care și căruțe de ale sătenilor. Era un du-te vino, amețitor, iar cei ce plecau, mici și mari, aveau în cap chivăre de hârtii multicolore și suflau în fel de fel de trompete și muzicuțe de carton, de-ți asurzeau urechile; răs și veselie fără frâu, o revărsare de obștească bucurie, care gonja, pentru câteva ceasuri, toate grijele.

Trei regi români, atâția principi și principese, un șir întreg de Voevozi au luat parte în decursul vremii, la înveselirea poporului, pe câmpul Moșilor.

Anul trecut, pentru întâia oară, n'a asistat nimeni din partea Curții Regale. Iar acum se pare că și poporul a uitat când cade *Joia Moșilor*... Doar negustorii oboreni s'au gândit să reînvie tradiția, punând la cale un mare praznic, de sufletul morților, cu sute de străchini frumos smălțuite, pline cu pește, oale cu vin, apoi pâine din belșug și vin vârtos, precum și câte o lumânare aprinsă la fiecare tacâm, după vechea datină creștinească. Toate acestea erau înșirate pe mese lungi, acoperite cu pânză țărănească; la plecare, conmesenii și-au luat acasă tacâmul, primit în dar.

BĂTĂLIA LUI MATEI BASARAB

Cam pe tărâmul ales de negustorii oboreni pentru praznicul lor, se făcea odinioară pomenirea morților.

Lumea își aducea aminte, cu aceste prilejuri, de bătălia lui Matei Basarab Voevod cu turcii și de vrednicii ostași români căzuți pe aceste locuri, vremuri pline de vitejie, când bucureștenii alergau, cu mic cu mare și suiți pe gardurile grădinilor, priveau cum se „bate războiul”. După bătălie, au urmat, în fiecare an, praznicile și pomenile ce se făceau prin luna Mai. Cu acel prilej se adunau negustorii cari aveau ceva de vândut. Și așa s'a născut bălciul Drăgaica, lângă „balta Colentinei”, când — dupăcum ne spune lt. colonel *Papasoglu* — se prăznuia, în același timp, răpirea Sabinelor!

Vechii bucureșteni cari nu aveau ca cei de azi, nici cinematografe, nici radio, nici teatru, nici alte distracții mai modeste, socoteau Moșii ca un eveniment al anului, așteptat cu înfrigurare. Odată cu ivirea florilor și înverzirea pomilor, se adunau la București negustori din diferite ținuturi depărtate ale țării, aducând donițe, oale, lumânări, unelte, cimpoaie, fluere, rogojini, pânzeturi, dimii, căciuli, sumane gata precum și alte produse ale muncitorului și meșteșugarului dela munte și dela câmp, dela pădure precum și de prin bălți. Veniau tinerii și bătrânii, toți în haine de sărbătoare. Se făceau și multe logodne, ajungând să se'nrudească

Un grup de participanți la praznicul dela Moși.

Fotografie luată în timpul praznicului dela Moși.

cei din câmp cu cei dela munte. Târgul în vremea veche nu ținea mai mult de o săptămână, începând de Luni, dar era foarte animat. Joi, lumea se'nveselea și juca în prezența Domnitorului și a căpeteniilor țării, iar în ziua de Sâmbătă era pomenirea morților. După rugăciunile făcute de preoți, se împărțea pomană săracilor: oale cu vin, străchini cu mâncare, lumânări împodobite cu flori și chiar bani — datină veche — pe care au ținut s'o improspăteze negustorii oboreni în anul acesta.

Să mai adăugăm că prin secolul XVIII-lea, Domnitorii soseau cu un alai strălucit, însoțiți fiind de toți boierii. *Vodă* era cu Doamna într'o căleașcă, iar boerii cari purtau giubele roșii cu paftale de aur, și gugiumane de samur, ședeau și ei în calești mândre cu arcuri. Alaiul domnesc era înconjurat de panduri țănoși, în costum oltenesc, cum mai poartă și azi mehedinenii, gorjenii și doljenii.

Vodă Carol I, venea și, el la Moși în trăsură deschisă, iar boerii de vremuri, mai mari sau mai mici, soseau în „muscal cu cauciuc” adică în cele mai luxoase trăsuri din Europa, introduse de ruși în orașul nostru, pe vremea lui Kiseleff. Iar poporul sosea pe jos, sau în tramvaie cu cai.

M. S. Marele Voevod Mihai, pe când era copil, vizita în fiecare an, de câteva ori, Moșii, plăcându-i circurile și mai ales „să se dea” în „*Motagne russe*”.

Acum, se pare, că toată lumea a uitat de târgul și de petrecerile de odinioară. *D. Alex. Donescu*, primarul general al Capitalei, a încercat anul trecut să reînvie strălucirea Moșilor, făcând clădiri noi, un teatru, un restaurant frumos, un turn luminos pentru reclamă... Dar totul a fost zadarnic!

Capitala s'a modernizat, orașul nu mai e de recunoscut, zeci de mii de oameni aleargă înfrigurați spre numeroasele arene sportive... dar prea puțini sunt acei cari își mai aduc aminte că în luna Mai se sârbează și Moșii, pe platoul dela Nordul Capitalei, acolo unde odinioară oștenii lui *Matei-Vodă* s'au bătut vitejește cu turcii.

ALEX. F. MIHAIL

**Așa arată
ASPIRIN**

ASPIRIN 0,5

BAYER

PE FAȚĂ PE DOS

Mirosul urât

AL PICIOARELOR DISPAR

PODEOL

CSANDA

PURGATIV IDEAL

PURGEN[®] BAYER

LĂCUT-SIGUR

RAPID

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

AVIAȚIA IN LUPTĂ CU ATLANTICUL

35 de avioane au traversat până acum Atlanticul fără escale
Dela 187 km. pe oră, la 265, medie realizată de Merrill, în
ultimul sbor peste deșertul nesfârșit al apelor oceanului

DE zece ani de zile
asistăm la una dintre
cele mai titanice
lupte pe care o duce omul
împotriva elementelor naturii;
lupta aviației pentru cucerirea
oceanului Atlantic.
Un număr însemnat de aviatori,
ale căror nume vor rămâne
de neuitat la hotarele dru-
mului aerian care se croește,
din ce în ce mai bine, între
bătrâna Europă și America,
și-au însușit în ultimii zece
ani, magnificul triumf de a
fi isbutit să înfrunte primej-
diile sborului peste întinsul

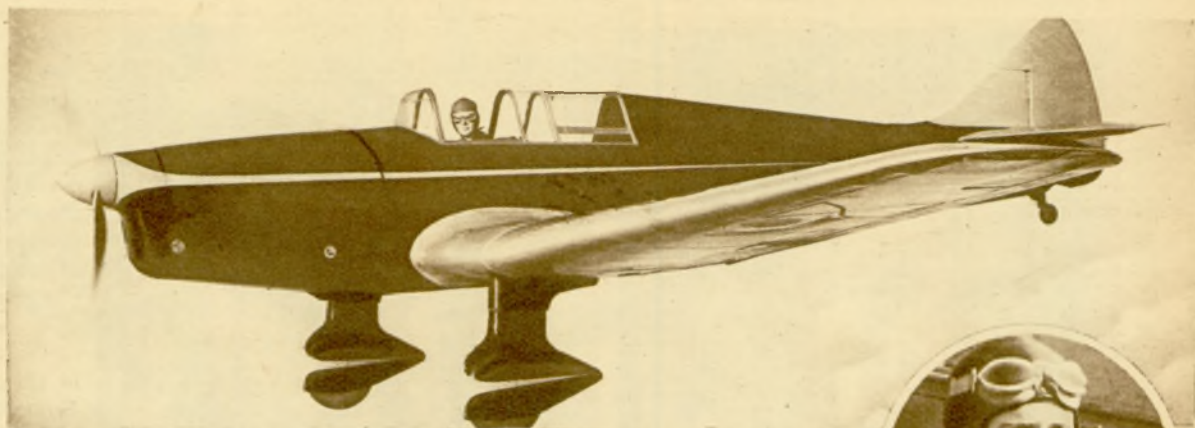
Maurice Bellonte și Dieudonné Costes.

nesfârșit al apelor Atlanticului
și să treacă cu aripile minunate
ale avioanelor, depe un conti-
nent pe celălalt.
Alt număr de aviatori, tot așa
de neuitați, își odihnesc sufletul
în valurile neîndurătorului ocean,
pe care au dorit să-l înfrângă
dar n'au isbutit.
Atât aceștia, cât și triumfătorii
sunt, pentru marea omenire,
exemple monumentale de vir-
tuți și sentimente excepționale,
demne de toată evlavie noastră.
Lupta aceasta dintre aviație și
oceanul Atlantic, a împlinit zilele
trecute zece ani.

Celebru aviator Willey Post, re-
cordman la înconjurul lumii, a cărui
moarte tragică a impresionat atât
de mult.

Jim Mallison, unul dintre aviatorii cari au
trecut Atlanticul.

Avionul cu care a traversat
Lindbergh, Atlanticul, dela New-
York la Paris, la 21 Mai 1927.

Charles Lindbergh, cel mai cele-
bru sburător al lumii.

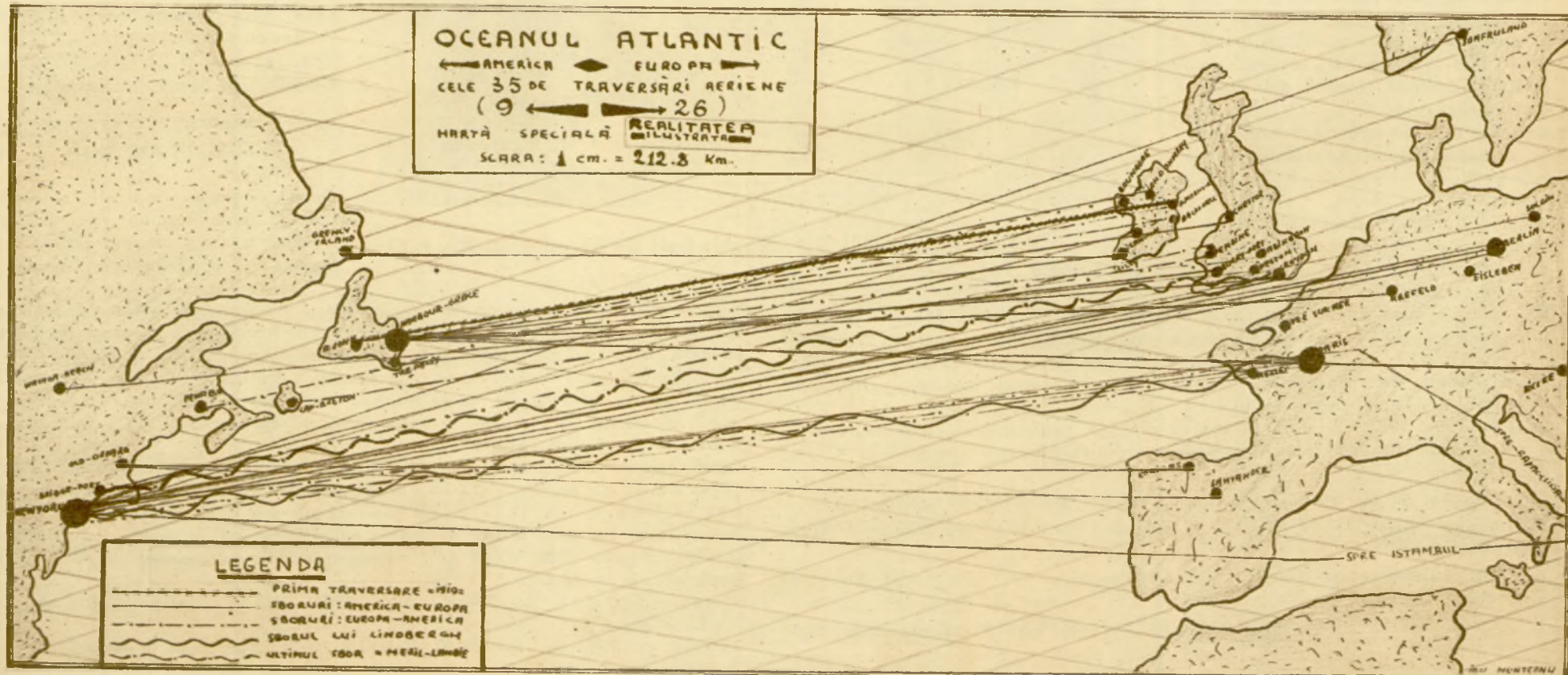

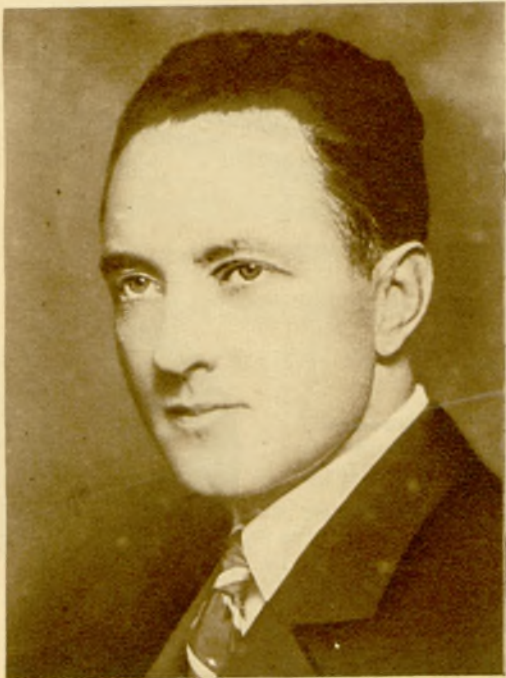
Pornită fără succes, la 8 Mai 1927, de
Nungesser și Coli, cari au însemnat prima
încercare și prima înfrângere, de a trece
cu avionul din Franța în America, lupta care a fost încununată
aiatăieri, prin reușita ultimului raid, cu cel mai strălucit succes, a
fost dusă din greu de uriașa voință și forță a peste o sută
de aviatori.

Primul sbor peste apele Atlanticului fusese făcut încă din Iunie
1919, de *Alcock și Brown*, pe distanța: St. Louis (Terra Nova)
— Port Marnock (Irlanda).

Opt ani mai târziu, *Nungesser și Coli* se prăbușeau în apele
oceanului, încercând drumul cel mare, câștigat abia acum:
Franța—Statele Unite.

PRIMUL SBOR NEW-YORK—PARIS FĂRĂ ESCALĂ
Aniversarea cea mare pe care o sărbătorește luna această

Byrd, aviatorul care a sburat la Pol.

Cea mai populară aviatore a lumii, Miss Amelie Earhardt.

mondială este, fără îndoială, aceea a triumfului formidabil pe care l-a realizat acum zece ani nemuritorul Charles Lindbergh.

Cine nu-și amintește de marea sa ispravă dela 21 Mai 1927?

Cine nu-și amintește de tânărul și necunoscutul american care la treisprezece zile după dispariția Francezilor *Nungesser și Coli*, se îmbarcă, la New-York, pe un avion monoplan, de 220 H. P., spre a traversa Atlanticul fără escală?

Încărcat cu peste 1000 de litri de combustibil (cântărind astfel în total 2378 kgr.), avionul „*Spiritul Sfântului Louis*“, a părăsit New-York-ul la ora 12.52 (20 Mai). La ora 14.40, era deasupra orașului Halifax. La 18.50, trecea peste localitatea Cap-Race (Terra Nova), iar la 21.50 depășea ultima bucată de pământ american, avândându-se în largul oceanului.

Singur pe bord, *Lindbergh*, care avea să devină peste câteva ore cel mai celebru om al timpului, înfrunța rigurile tuturor variațiunilor atmosferei, începând cu ploaia și ceața și terminând cu vijelia și înghețul.

La 1000 și la 800 km. de coasta Irlandei, avionul era semnalat de două vapoare de pasageri. A doua zi, 21 Mai, la ora 17.30, *Lindbergh*, zărea portul Scilly, iar la 22.21 noaptea, aterisa la aeroportul parizian Le Bourget, în uralele a peste 150.000 de oameni cari îl așteptau încă din timpul zilei.

Lindbergh străbătuse 6.200 km., în 33 ore și 30 minute, deci cu o medie de 187 km. pe oră.

Ce a urmat acestui triumf știe toată lumea; revoluțiile, catastrofele și chiar celelalte traversări reușite ale Atlanticului n'au isbutit să eclipseze cu nimic evenimentul dela 21 Mai 1927. *Lindbergh* a rămas același mare și neuitat: *primul aviator care a traversat oceanul Atlantic fără escală*, dela New-York la Paris.

A DOUA TRAVERSARE: CHAMBERLIN ȘI URMĂTOARELE, PÂNĂ LA A 33-a: J. A. MOLLISON

Stimulat de formidabilul succes al lui *Lindbergh*, aviatorul *Chamberlin* își pune în gând, în primele zile ale lunii Iunie 1927, să bată recordul de durată al acestuia, sburând dela New-York până la Berlin.

Iată-l așadar, îmbarcându-se împreună cu *Levin*, pe avionul „*Miss Columbia*“, la New-York, în ziua de 4 Iunie la ora 11.05.

Urmând aproape aceeași rută ca *Lindbergh*, temerarul *Chamberlin* ajunge a doua zi noaptea, la Eisleben (150 km. dincolo de Berlin), sburând astfel cu 600 km. mai mult decât *Lindbergh* și stabilind o medie de 155 km. pe oră. În aceeași lună, la 29 Iunie, un alt echipaj format din: *Byrd, Acosta și Noville*, părăsesc New-York-ul pe trimotorul „*America*“, pentru ca după 43 ore să ateriseze la Paris, (timp de aproape 10 ore acest avion a planat deasupra Parisului, neputând aterisa din cauza ceții).

La 29 August 1927, aviatorii *Brack și Schlee*, realizează a cincea traversare a Atlanticului, plecând dela Harbour-Grace (Terra Nova) și aterisând la Croydon (Anglia).

După aceștia, au mai realizat traversarea Atlanticului, următorii aviatori.

Earhart și Stultz, la 17/18 Iulie 1928, dela Trepassy (Terra Nova) la Burygost (Anglia);

Assolant, Lefevre și Lotti, la 13/14 Iunie 1929, dela Old Orchard (Canada) la Comillas (Spania);

Williams și Yowcey, la 8/9 Iulie 1929, dela Old Orchard (Canada) la Santander (Spania);

Boyd și Connor, la 9/10 Septembrie 1930, dela Harbour-Grace (Terra Nova) la Scilly (Irlanda);

Post și Gatty, la 23/24 Iunie 1931, dela Harbour-Grace (Terra Nova) la Chester (Anglia);

Hoejrüs și Hillig la 24/25 Iunie 1931, dela Harbour-Grace (Terra Nova) la Krefeld (Germania).

Endreesz și Magyar, la 15/16 Iulie 1931, dela Harbour-Grace (Terra Nova) la Bicske (Ungaria);

Boardman și Polanda, 28/30 Iulie 1931, dela New-York la Istanbul (Turcia 8100 km);

Hendon și Pangborm, la 28/29 Iulie 1931, dela New-York la Croydon (Anglia);

PRIMA FEMEIE CARE A TRAVERSAT ATLANTICUL

În ziua de 20 Mai 1932, doamna *Earhart*, s'a îmbarcat singură, la Harbour-Grace (Terra Nova), pe un monoplan cu care a traversat Atlanticul până la Londonderry (Irlanda) cu o medie orară de 220 km. pe oră.

În felul acesta, d-na *Earhart* este prima femeie care a traversat Atlanticul în sbor. Două luni după aceea, (6 Iulie 1932) aviatorii *Griffin și Mattern*, plecați din New-York spre Europa, au aterisat la Harbour Grace, apoi și-au continuat sborul cu o iuțeală de 252 km. pe oră, ajungând la Berlin în 30 de ore și 45 minute.

Au urmat apoi:

Mattern, la 3 4 Iunie 1933, dela New-York la Jomfruland (Norvegia);

Darius și Girenas, la 15/16 Iulie 1933, dela New-York la Goldin (Germania);

Aviatorii Ulm și Kingsford Smith, fotografiați pe aerodromul Croydon din Londra.

Rossi și Codos, cei doi aviatori francezi cari au trecut Atlanticul.

Rossi și Codos, la 5/7 August 1933, dela New-York la Rayac (Syria), prin Paris;

Paud și Sabelli, la 14/15 Mai 1934, dela Bridgeport (Statele-Unite) la Lahinch (Irlanda);

Frații Adamowicz, la 29/30 Iunie 1934, dela Harbour Grace (Terra Nova) la Messei (Franța);

Ayling și Reid, la 8/9 August 1934, dela Wasaga-Beach (Canada) la Heston (Anglia);

Waitlens, la 21/22 Iulie 1935, dela New-York la Ballinrobe (Irlanda);

PRIMA TRAVERSARE FĂRĂ ESCALĂ EUROPA-AMERICA

După repetate încercări nereușite, iată că la 21 Septembrie 1929, doi aviatori francezi pornesc să realizeze traversarea din Europa în America, a

marelui ocean Atlantic.

Sorții de isbândă păreau că nu-i va întovărăși pe curagioșii aviatori, deoarece specialiștii cunoșteau cât de vitregă este situația atmosferică pe care trebuia s'o înfrunte „*Punctul de întrebare*“, avionul celor doi sfidători ai morții.

Dacă traversarea Atlanticului din America spre Europa este o primejdie nemărginită pentru aviatori, din cauza intemperiilor, atunci încercarea lui *Costes* și a lui *Bellonte*, era și mai precară, curenții de aer fiind fără intermitență potrivnici unui astfel de sbor.

Totuși, avionul „*Punctul de întrebare*“, după ce părăsește Parisul la 1 Septembrie 1929, ora 10.54, sosește, fără niciun accident și fără nicio escală, la New-York, la 2 Septembrie, ora 19.12, adică după 32 de ore și 58 minute.

Prima traversare propriu zisă a Atlanticului din Europa în America, au făcut-o la 12/13 Aprilie 1928, *Köhl și Fitzmaurice* (Irlanda-Canada).

După aceștia au urmat:

Kingsford Smith, la 24/25 Iunie 1930, dela Portmarnock (Irlanda), la Harbour-Grace;

Costes și Belonte, la 1/2 Septembrie 1930, dela Paris la New-York;

J. Mollison, la 18/19 August 1932, dela Ballinrobe (Irlanda) la Penfield (Canada);

Post, la 15/16 Iulie 1933 dela New-York la Berlin ;
 Soții Mollison, la 22/23 Iulie 1933, dela Pendine (Anglia) la Bridgeport (St.-Unite);
 Rossi și Codos, la 27/28 Mai 1934, dela Paris la New-York;
 Doamna Bely Marckham (prima femeie care a traversat Atlanticul, în sensul Europa-America), a sburat fără aparate de telegrafie la bord, la 4/5 Iulie 1936, dela Pendine (Anglia) la Cap Breton (Canada);
 Mewill și Richman, la 13/14 Iulie 1936, dela Pendine (Anglia) la Harbour-Grace (Terra Nova).

PERFORMANTA LUI JIM MOLLISON

Penultima traversare a Atlanticului a fost făcută anul trecut la 29/30 Octombrie, de Jim Mollison.

Asul aviației engleze, care mai traversase oceanul de două ori, împreună cu soția sa, a realizat acest ultim sbor ca o replică recordului stabilit cu câteva zile mai înainte de fosta sa soție (care divorțase de el după ultima traversare) pe distanța Londra-Captown.

Void probabil să arate fostei sale soții că după ce a învățat-o să zboare, n'a rămas deloc în urma sa, Jim Mollison a plecat dela New-York în seara zilei de 29 Octombrie și a aterisat a doua zi dimineața la Harbour-Grace, unde și-a schimbat costumul de aviator cu un frac, spunând celor cari se mirau de această ținută a sa, că pleacă... până la Londra (3000 km.), ca să petreacă puțin într'un local de seara. Apoi și-a luat sborul mai departe. Seara, într'adevăr ajunsese la Londra, după opt ore de sbor, stabilind un nou record de traversare a Atlanticului.

ULTIMA TRAVERSARE; ULTIMUL RECORD

Intâmplarea a făcut ca aniversarea celor zece ani de lupte pentru cucerirea Atlanticului să fie subliniată de o nouă traversare care vine să atingă un nou record.

Este vorba de performanța aviatorilor Dick Merrill și Lambie, care au traversat zilele acestea, de două ori Atlanticul, dela New-York la Londra și retur, în câte 20 de ore, cu viteze medii de 265 km. pe oră.

VICTIMELE NEINDURĂTORULUI OCEAN

Din nefericire însă, progresul realizat de aviația mondială prin cucerirea oceanului Atlantic, are la baza sa și multe, multe victime omenești.

Insemnăm câteva din cele mai cunoscute:

Nungesser și Coli, la 8 Mai 1927, căzuți în ocean, în drum dela Paris spre New-York;

Col. Minchin, căp. Hamilton și principesa germană Lowenstein Wertheim-Freudenberg (prima femeie care încerca traversarea Atlanticului), dispăruți fără urmă în timp ce sburau peste ocean din America spre Europa la 27 August 1927;

Bertand și Philip Payne, căzuți în ocean la 7 Septembrie 1927, pe când sburau din America spre Roma;

Tully și Med Calf, o lună mai târziu, tot în drum spre Europa;

S. Roman, Monneyres și Petit, în Mai 1927;

Fouck, la 21 Sept. 1926, în drum spre Paris;

Mermoz, căzut în Atlantic anul trecut, etc.

LUPTA CONTINUĂ

Aviația nu cunoaște piedici, iar aviatorii nu știu ce înseamnă frica. Așa dar, lupta pentru cucerirea definitivă a oceanului Atlantic, continuă.

Marile companii de navigație aeriană, intenționează să stabilească, pentru viitor, legătură directă între Europa și America, pe calea aerului.

Germania, Statele-Unite, Anglia și Franța, încearcă necontenit tot soiul de aparate, pentru a realiza tipul potrivit necesităților unor astfel de voiaje.

Până în prezent singură Germania a izbutit să creeze o linie directă și permanentă, aeriană, Europa-America și retur, datorită dirijabilelor sale celebre „Contele Zeppelin” și „Hindenburg” (recent distrus de incendiu).

Față de uimitoarele progrese pe cari le realizează zi de zi industria aeronautică, nu ne îndoim că peste puțin timp, poate chiar anul viitor, să putem traversa Atlanticul, din Franța, Anglia sau Germania în 30 de ore, fără niciun risc, în America.

ION MUNTEANU

A APĂRUT

MAGAZINUL

Pe luna Mai. — 160 pagini 25 lei.

salata
de castraveți
e mai bună
totdeauna cu
untdelemnul
SPHINX
ACEASTĂ
MARCĂ VA GARANTEAZĂ O
CALITATE SUPERIOARĂ ȘI CONSTANTĂ

Un scaun comod
CE BINE și ce comod ne simțim ziua întreagă, dacă, de dimineață, stomacul ne-a dat satisfacție și scaunul a fost normal.
 Acest lucru, atât de important, îl putem obține, luând seara, înainte de culcare, o perle „PAN”.
 „PAN” este purgativ energic și în același timp blând cu stomacul, căci, fără să-l chinuie, îl ajută să-și facă datoria.
 De azi înainte, luați „PAN” ca purgativ urgent sau ca laxativ.

Pilcul cu 3 perle
Lei 7
 Aprob. de onor. Ministerul Sănătății

PAN
 PURGATIV • LAXATIV

Un vis care se realizează.
 DEVINE FRUMOASĂ ÎNTREBUINȚÂND:
Dermatonin
 creme • pudră • loțiune
 Înfrumusețează și tonifică pielea

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gâtului și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLPF HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin

București, B-dul Domniței 30 bis

Tei. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica

universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și

CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică moder-

nă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I

Consult.3—6

Telefon 46601

Teke: mecca DOBROGEI

**Pelerinajul la mausoleul Sfântului Atanas sau Ak Iazalâ Sultan.
Moăștele sacrosante aparțin la două ritualuri**

— La căpătâiul Sfântului.

DOUA zile pe an mirifica Vale a Batovei se populează de procesiunea întregului Cadrilater, de caravana nesfârșită de căruțe cu caii ce bat panglica încolăcită și albă a șoselii care se desfășoară astfel, din platoul dobrogean până jos în sânul paradisiac al văiei.

Două zile natura înfiorată numai de filtrul de argint al păsărilor, este zgâlțâită de zgomotul brutal al larmei și muzicei de bălci.

Ehramul Sfântului Atanas. Eziua lui Ak Iazalâ Sultan. E plină lună Mai. Ruina monumentului, de care vom vorbi mai jos, și mausoleul, izolate la marginea satului, Teke, se suprapopulează, devin un furnicar de pioși, veniți să aducă ofrande și să se roage sfântului. Și Turcii și Bulgarii. Fiecare și-l dispută, pašnic, pentru ei. Și Sfântul știe să-i ajute pe toți, fiindcă nimeni nu olecă cu impresia că n'a fost ascultat de sarcofagul

(Fotografii Berman)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Bălciul.

Sub ulmul sfânt.

de piatră. Ritualurile se produc simultan într-o ambianță de armonie și numai reculegere. Nimeni n'a venit încă cu o diversiune care să stârnească pe unii împotriva celorlalți, pe oamenii aceștia simpli și buni, legați încă de tradiția hieraticelor pelerinagii. Odată pe an în luna Mai, de ziua sfântului Atanas, din toate colțurile Cadrilaterului, de la Caverna, Șabla, Silistra și veniți chiar cu pașaport din Bulgaria, Turcii, Românii, Bulgarii, Armenii, vin să doarmă o noapte lângă mormântul sfântului, să petreacă o zi de chiolhan, să aducă ofrandă și să îndeplinească regulile stabilite, să invoace gratitudinea oaselor sfinte. După asta se vor întoarce în satele îndepărtate de unde au venit, se vor aciua iar la treburile lor, de după dealurile întortochiate, în râpele roșcovane, dealungul fermecător al văii, — împăcați și fericiți că și-au făcut datoria.

Poate să pară curios, dar așa e! În plinul nostru modernism, într-o vreme când avionul elegant englezesc al cursei București-Balcic se întretaie cu sborul nu mai puțin elegant al pescărușului și cormoranului, un norod de drept-credincioși se duce să se prostorneze simplu și să invoace forțele oculte ale lui Ak Iazalâ Sultan. Fiecare din ei crede cu cernic în seculara legendă despre minunile sfântului.

CINE A FOST AK-IAZALÂ SULTAN

După Bulgari un călugăr care tămăduia boli și beteșuguri, care implora mila lui Dumnezeu când era secetă sau molimi, care se făcuse vestit în toată peninsula balcanică și care mai era și foarte boaat.

Cârpele sunt înfășurate în jurul ulmului sfânt.

— Mausoleul și ulmul sfânt.

Turmele lui nesfârșite, pământurile lui roditoare, livezile deldora de fructe, erau ale tuturor. Nimic nu-și oprea venerabilul nabab pentru plăcerile și înfruptările lui. Contigentele de miei erau împărțite celor ce nu aveau carne, grânele deasemeni, fructele nu mai puțin satisfăceau bucuria și sănătatea plozilor.

Bulgarii și-l dispută susținând că Atanase a fost un Turc creștinat. Turcii susțin că a fost un otoman care a trecut la religia ortodoxă. Explicații și plauzibile și radicale pentru ciudățenia dublei situații etnice a Sfântului.

Biografia musulmană a lui Ak-lazalâ Sultan, e puțin mai altfel. E aceea a unui pustnic, poposit în mănoasa vale a Batovei, la locul unde se află azi mausoleul său. Era pe vremea Sultanului Murat al II, în

MONUMENTUL OSPĂTĂRIEI

Ce sălaș mai potrivit putea fi decât o geamie, fără minaret, numai cu o cupolă în stil arab, unde pustnicul să-și termine viața, făcând mereu minuni? Mai ales că aci trebuia să-i rămâie, după moarte trupul ca să nu dispară complet.

Locuința va deveni criptă. O criptă demnă de generozitatea unui Sultan recunoscător.

Pentru ospătarea și găzduirea pelerinilor a ridicat deasemeni un lăcaș care și el aduce mai mult a monument.

Hogeacul înalt de piatră, al vetrei interioare, unde se frigeau boii întregi și ciorchine de miei, domină valea ca un minaret de unde ieșea seara, în locul muezinului, silueta tăcută și cu atât mai impresionantă a fumului. Ospătăria se compune din două încăperi: una a sofrelor și alta a iatacurilor. Amândouă descoperite, sub cerul liber în această vale, binecuvântată de o vară eternă.

Poate nicăieri să nu existe un monument al ospătării, un altar al îndestulării trupești, ca aci la Teke. Un altar

Noaptea în tabără.

In timpul bălciului.

Aspectul de noapte al taberei.

secolul XIV. De aici pustnicul predica și difuza vrerile lui Alah, transmise direct. Faima lui trecuse pășunile grase ale văii, sărise dealurile și rocile roșii și se răspândise ca un fum de tămâie, ca o strigare îndelungă din minarete, până la Stambul. De peste tot venia lume să-i se prosterne, să afle cum îi e scrisă soarta în mintea atotștiutoare pe care o posedă pustnicul. Victoriile imperiului otoman, prezise de prorocul dela Teke i-au purtat numele până la reședința Sultanului Murat. Exultând de izbânda prezisă de cucernicul rob al lui Alah Ak-lazalâ, atot puternicul Sultan a făcut să-i se ridice un lăcaș mai cum se cade, unde să locuiască prorocul și o bucătărie, unde mâna blajină să împartă pelerinilor din gratitudine împărătească.

devenit în măsura în care oamenii găseau lângă el binecuvântarea unui sfânt și minunile lui.

Amândouă încăperile sunt construite în piatră — una circulară cealaltă dreptunghiulară. Ușile sunt încadrate într-o piatră mai fină, o semimarmoră sculptată frumos. Concepția arhitectonică se vede, a fost aceea ca pentru un templu.

Pentru lăcașul pustnicului și, după aceea, pentru mausoleul lui, dărnicia lui Murat a fost fără margini. Candele de aur, legate cu lanțuri de oțel, atârnă din înaltul cupolei peste iatacul și apoi peste sarcofagul lui Ak-lazalâ. Covoare de preț tapisau pereții și pardoseala din dale șlefuite. Vitralii scumpe lăsa să pătrundă o lumină colorată și discretă lângă rugile sfântului. Când a murit, a fost pus în sarcofagul de piatră și așezat în mijlocul moscheei. Secolele dearându-l vor putea veni acum credincioșii să se închine. La un cap al criptei a fost lăsată o deschizătură prin care cei sosiți să capete alinare și tămăduire, apropiindu-și de ea părțile bolnave, s'au introducând mâna, și luând binecuvântare.

PELERINAJUL

Cu căruțele și pe jos, cu tigăi, crățiți, velințe, cu plozii toți, negustori aducându-și în boccele mărfurile mărunte, cu mieii cari behăie legați, cu iezi, cu lumânări, convoaiele nesfârșite a unei lumi turce, bulgare și macedonene, poposesc în ziua sfântului Atanas la Teke. Iată Bulgăroaicele și Bulgarii îmbrăcați sobru în culori închise, Turcoaicele și Turcii cu șalvari și vâluri, Macedonenii cu portul lor extrem de frumos și înflorat. Iată capetele orientale, strânse în cealmale ale câte unui turc bătrân, cu fesuri ale celor tineri cu maxilarele colțuroase, arătând o dantură scânteietoare și albă. Mozaic uman de iarmaroc oriental.

Toți vor depune în mâinile hogei mielul adus jertfă lui Ak-lazalâ, vor aprinde lumânări la capătul criptei, se vor înghesui în jurul ei, vor veghia o noapte întreagă.

Fumul lumânărilor ce ard și flăcările lor multe ca o imensă crisantemă de petale de foc, face insuportabilă atmosfera dinăuntru. Totuși cei veniți cari au ocupat un loc, nu se vor mișca până a doua zi în zori. Bolnavii se răstoarnă peste sicriul de piatră și stau așa, îmbibând partea suferindă cu puterea lui tămăduitoare, de care sunt convinși.

Femei, copii, bărbați înconjoară sarcofagul, se închină, aprind lumânări, se urcă pe platforma pe care e pus sicriul și încearcă să prindă lanțul de care a atârnat cândva candela. Dacă lanțul se ține, înseamnă că n'are niciun păcat; dacă-i scapă, trebuie să ceară sfântului iertarea păcatelor.

ULMUL SFÂNT

După ce și-au dat tributul veghei, pelerinii, la ieșire, mai au de îndeplinit un obicei. Chiar în fața mausoleului în curte își resfiră crengile înfrunzite un ulm scund. E pomul sfânt. Se spune că a crescut din lingura de lemn a pustnicului, înfiptă în pământ după moartea acestuia.

Fiecare își va desprinde o fâșie dintr'un strai ce-l poartă și-o va lega de una din ramuri. Crengile de jos ale copacului sunt bandajate literalmente de tot soiul de cârpe, din toate culorile. A lega o fâșie înseamnă a și se îndeplini o dorință, a cere ceva sfântului care nu te uită. Fetele să se mărite, nevestele să aibe sarcini ușoare, copiii să crească sănătoși, bărbații să izbândească în treburi.

NOAPTEA ÎN TABĂRA PELELINILOR

Aspectul de hărmălaie și forfoteală de peste zi s'a potolit. Fiecare s'a strâns lângă căruța cu care a venit și și-a ridicat tabăra. Pe pirostriile improvizate peste un cuib de vreascuri arzânde, sfârșie mănecarea pregătită pe loc. Sub roți, lângă picioarele cailor, înfășurați în cergi, în plăpumi, dorm copiii. Cei maturi mai stau la taifas, mestecă încet mănecarea, prelungind noaptea în tabăra dela Teke. Mai încolo larma bălciului nu s'a potolit. Un taraf turcesc mai scârțâie o melopee tărăgănată, lângă cafeneaua ad-hoc, ridicată dintr'o ladă și un ogeac minuscul cu spuză fierbinte. Ceva mai târziu vor adormi toți înveliți în răcoarea serii, cu tot ce-au adus de acasă. În tunică gătuie, unul câte unul focurile mici, șterge contopind într'o besnă compactă, contururile, prăvălește la pământ siluetele vii. Doar caii se aud cum mișcă, cum respiră rar, zbârnâind din nări și cum lovesc cu cozile laturile căruței.

Numai profilul coșului de piatră al ospătăriei susține ca o coloană sfântă domnia nopții. Într'un colț al cerului străjuie timidă o semilună, sărită acolo de pe vârful vreunei geamii, sau complinind lipsa ei pe moscheea din Teke. O singură stea scântee lângă ea, ca un ochiu al unui cucernic, rămas treaz și somnoros de priveghiu. Noaptea a cuprins totul ca un zaț de cafea. Dar numai puțin timp. Zorile vremelnice au trezit pelerinii, au luminat iar aspectul, înviorându-l.

BĂLCIUL

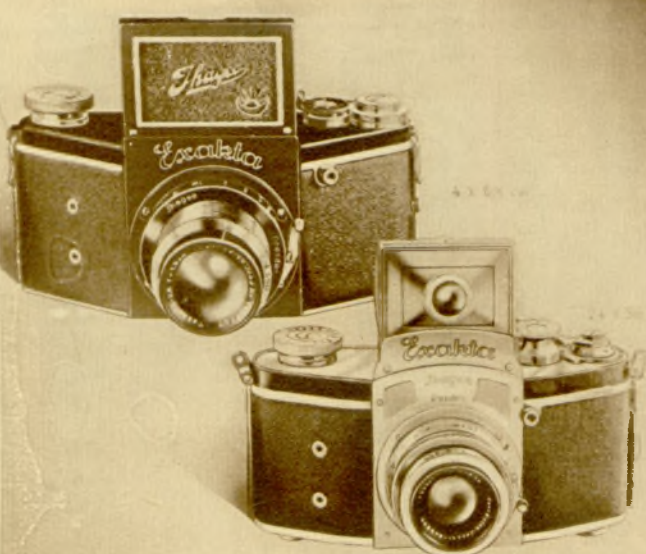
De dimineață, ca o explozie, a răbufnit bălciul. Mesele rotunde ale roții de noroc au început să se învântească, hârșâind me-

talicele culele ce trebuie să o-prească la numărul câștigător până de fier a norocului. Au apărut iar cupele uriașe cu limonata colorată strident roșu și galben — un leu două pahare mari — au început să fiarbă în cenușă ibricele cu cafeluțe gingirlii de orz, s'au desfăcut tarabele cu mărfuri de o nimica — oglinzi înflorate, figurine ciunite de ipsos, pahare zugrăvite cu bronz și jucărele simpliste, fluere pentru copii. S'au improvizat tragerile la țintă în piramida de cutii goale de conserve, cu mingii de cârpă. Trei lovituri la leu. Iată cuierul de care atârna mieii tăiați, unde fiecare poate cumpăra să ofere celor săraci gratuit. Chiolhanul e unanim și colectiv. În tigăi negre sfârșie ciosvârte de cârnuri, al căror fum se lovește de primele raze ale soarelui. Negustorii își desfășoară mărfurile de bazar sărac, alții vând pieile mieilor tăiați chiar atunci, lăcătându-le. În toate colțurile tarafurile și-au pornit repertoriile de cântece turcești. Scârțâie viorile, împletindu-se cu sfârșiturile tigăilor, bat darabanele, aplaudând hărmălaia generală, chiuie cântecele vesele, amestecându-se cu tărăboiul concurenței comerciale. Vacarm și animație colorată, creând un pitoresc bizar și plin de entuziasmul serbării, de pietatea pelerinajului.

Așa se întâmplă în fie care an, în luna Mai.

ȘTEFAN ROLL

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EXAKTA

CELE DOUĂ APARATE PERFECTE, CU REFLEX Paraflexa suprimată. Dubla expunere exclusivă. Obturator cu perdea, dela 1/1000 — 12 secunde. Obiective interchangeabile (luminositatea până la 1:1,9). Teleobiective și grandunghiular. Autodeclanșator.

STANDARD-EXAKTA pentru rollfilme convenabile, de format 4x6,5.

KINE-EXAKTA 24x36 mm. pentru filmul de cinema economic (36 fotografii dintr-o încărcătură).

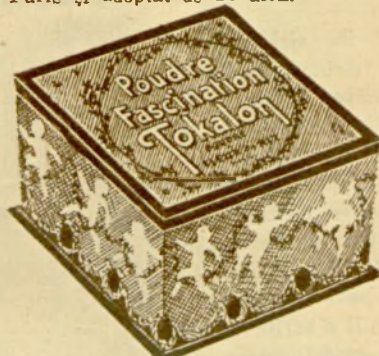
Cereți prospecte gratuite la
Reprezentanța pentru România:
„VENDOR”, BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI 39

DE VANZARE ÎN MAGAZINELE DE SPECIALITĂȚI

O nouă pudră aerificată de obraz

Uimitoare descoperire a unui chimist de frumusețe din Paris

Pudră de obraz de zece ori mai fină și mai ușoară de cât s'a crezut cu puțință până acum! Nu se colectează pentru fabricare decât pudra care plutește în aer. Acesta e noul procedeu uimitor, inaugurat de un chimist din Paris și adoptat de Tokalon.

De aceea Pudra Tokalon, celebra Pudră de Paris, se întinde atât de neted și de proporționat, acoperind pielea cu o poiză subtilă, aproape invizibilă, de frumusețe. Rezultatul este o drăgălașă arătare cu totul naturală, așa de diferită de grelele pudre demodate cari nu dau decât o înfățișare sulemenită. Pudra Tokalon mai conține și Spumă de Cremă care o face să se mențină pe piele 8 ore în șir. În restaurantul cel mai cald, obrazul Dv. nu mai are nevoie să fie „reîmprospătat”, dacă întrebuințați Pudră Tokalon. La sfârșitul unei lungi serate de dans, obrazul Dv. tot va fi proaspăt și fără luciu. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară.

Neglijența se răzbună!

Numai bolnavul știe ce înseamnă a fi sănătos. De aceea și d-voastră trebuie să vă purificați în mod radical rinichii, căile urinare și vezica, în fiecare primăvară și toamnă, cu

TABLETELE HELMITOL

Este un produs „Bayer”

BAYER

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

Bulevardul Carol 57 fost 39.

Telefon: 3.52.73

D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite

SE VA SFĂRĂMA LUNA?

de J. CARVER

LUNA, acest astru, unicul copil al Pământului, mort de mult, cum a spus despre ea odată, profesorul J. Thomson, este condamnată să se sfărme în mii și milioane de fărâme, care vor împresura Pământul, întocmai ca inelele lui Saturn.

Acest uluitor pronostic l-a făcut marele astronom Sir James Jeans. Oamenii de știință au observat de mult că Luna cade spre Pământ, iar Sir James spune că sunt motive să credem că s'ar putea să vie chiar în „zona primejdioasă” și să se desfacă, mai întâiu în două, apoi în patru, în opt și în sfârșit în miliarde de particule. Când aceasta se va întâmpla, Pământul va avea încontinuu lumină lunară și va fi înconjurat de inele, ca Saturn.

Pare ciudat ca pe unicul satelit al Pământului să-l aștepte asemenea soartă. Dar în orice caz viitorul Lunei e mai bine cunoscut, decât obârșia ei. Deși obiectul admirației poezilor, încă din primele zile ale civilizației și cu toate că astronomii au început a o studia mult înaintea tuturor celorlalte corpuri cerești, cu excepția poate a Soarelui, a rămas totuși în jurul Lunei un mister mai adânc, decât în jurul oricăruia dintre ceilalți membri ai sistemului solar.

Dar dacă profesorul James Thomson a caracterizat-o atât de pitoresc, ca pe „unicul copil al Pământului, mort de mult”, Harold Jeffreys, un faimos matematician dela Cambridge, publică o carte în care contestă teoria și consideră Luna ca pe o „soră” a planetei noastre. Acceptând teoria că o stea călătoare s'ar fi apropiat prea mult de Soare, despărțind, prin atracție, din el o vastă masă de materie, din care s'au format planetele, el susține că Luna făcea parte din masa desprinsă astfel. Toate acestea s'au întâmplat într'unul și același timp, astfel că Pământul și Luna sunt amândoi copiii Soarelui.

Cealaltă teorie, explicată într'un chip foarte simplu de către faimosul astronom Sir Robert Ball, susține că Luna s'ar fi desprins din masa Pământului, care la vremea aceea era atât de caldă, încât constituia o masă de materie moale, rotindu-se cu o viteză de patru ori mai mare decât aceea pe care o are Pământul actualmente. Datorită acestei viteze, se produse o ruptură, desprinzându-se din globul de materie moale o parte, care a format un altul mai mic. La început Luna fu atât de aproape de Pământ, încât corpii se învârtiau lipiți. Treptat însă satelitul se depărta, până când între el și Pământ se stabilă distanța de un sfert de milion de mile.

S'au găsit unii să spuie că Oceanul Pacific este un vast gol, rămas pe locul din care s'a desprins Luna. Dar un profesor german, care a combătut teoria, a măsurat cât mai precis cu puțință basinul acestui ocean și a arătat că depresiunea nu are decât 167 milioane mile cubice, pe când Luna măsoară 5.240 milioane cubice.

De s'ar aduna la un loc spațiile pe care le ocupă bazinele tuturor oceanelor de pe fața Pământului și tot nu s'ar obține o depresiune îndeajuns de vastă, pentru a echivala cu masa Lunei. Acest savant se declară de acord cu teoria lui Jeffreys. Dar nu numai origina Lunii a fost obiectul unor vii și îndelungi discuții, ci și caracterul suprafeței sale. Nu încapă îndoială că

O fotografie a primului pătrar de Lună, luată dintr'un observator astronomic.

în trecut, satelitul a fost presărat de vulcani gigantici, unii ridicându-se până la 7000 de metri înălțime și având proporții pe lângă care vulcanii planetei noastre apar ca niște coline. Vulcanii Lunei sunt astăzi toți stinși. Ne putem închipui însă formidabilele izbucniri care s'au produs aci, când ni se spune că un crater este cât două județe de-ale noastre. Se credea într'o vreme că suprafața Lunei ar fi acoperită cu lavă topită, dar observatorul Meudon din Paris a făcut o serie de cercetări, constatând că este așternută cu cenușă vulcanică. Ne amintim cu toții cum Pompei a fost la fel îngropat, în urma unei erupții a Vezuviului. Dar mai senzațională este teoria formulată de Sir James Jeans, anul trecut, că întreaga Lună

ar fi formată din cenușă vulcanică.

Noaptea pe Lună, trebuie să fie neînchipuit de rece. În vreme ce la Polul Nord, temperatura, rareori, coboară mai jos de 50 de grade centigrade sub zero, în Lună, ea ajunge până la 200 grade sub zero. La o asemenea temperatură, nu poate să existe viață. Și totuși, nu mai departe decât acum doi ani, Mr. W. H. Pickering, care a făcut parte din corpul de astronomi ai faimosului Observator dela Harvard, a uimit lumea științifică, prin afirmația că observase semne de viață pe Lună. Aci, este un alt mister, pe care astronomii vor trebui să-l elucideze. Savanții obicinuiesc să-și împartă între ei unii corpi cerești, cum e Luna spre exemplu, iar lui Mr. Pickering i s'a dat spre observare craterul Eratosthenes. Studiând satelitul din Jamaica, el a observat bizare fenomene ale unui element care s'ar întinde și dezvoltă pe fundul aceluia crater. A informat și pe alți astronomi de aceasta, făcându-i să-și îndrepte într'acolo atenția și să-și compare apoi constatările.

Există oare pe Lună o viață vegetală, de o natură cu totul necunoscută nouă? Aceasta este una dintre cele mai atrăgătoare speculații.

(Copyright Keystone
și Realitatea Ilustrată)

CITIȚI MĂGAZINUL

... nici o adiere ...

numai soare!

Expusă razelor tari de soare, pielea fragedă este foarte sensibilă și totuși mișcare la aer liber, lumină și soare este atât de necesară pentru tineret! — Cu

CREMA
sau
ULEI **NIVEA**

micșorați pericolul arșitei soarelui prin conținutul de Eucerita, care este înrudită cu grăsimea naturală a pielii. Mai ales la un soare puternic va masați abundant și de mai multe ori cu Crema sau Ulei Nivea. Bineînțeles nu prețul va va determina să renunțați la aceasta.

VEȚI AVEA DINȚI UIMITOR DE ALBI
Este atât de ușor, DACA, întrebuințați Kolynos. Kolynos dă dinților un farmec captivant, un luciu incomparabil! Retineți aceasta: Kolynos este economic: durează de două ori cât pastele ordinare, întrucât nu vă trebuie decât jumătate din cantitatea obișnuită. Încercați „procedeul periei uscate” cu un singur centimetru de Kolynos. Veți fi încântați de rezultate. Economisiți - cumpărând tubul mare

KOLYNOS DENTAL CREAM

Rupeți lanțul durerilor.

Ți s-a înșelat. Ai eșit la plimbare în talie și seara când v-ai întors acasă, ai simțit toate simptomele gripei: friguri, alternanțe de călduri, dureri de cap insuportabile etc. Pentru a înălțura aceste chinuri e suficient să înghiți o tabletă din renumitul antinevralgic „JAWOL” mediat durerile dispar, veți transpira abundent iar a doua zi vă veți trezi veseli și bine dispuși.

JAWOL

CUTIA CU 3 TABLETE
DE GĂSIT LA FARMACI ȘI DROGUERII

Deșteptați-vă mai tânără mâine dimineața

UN NOU ALIMENT NUTREȘTE PIELEA în timp ce vă odihniți

deoarece celulele cutanate își pierd niște elemente vitale nutritive. Acestea se pot restitui în ziua de azi. Dr. Stejskal a extras acest element pentru celule din animale tinere alese cu îngrîjire. Se cheamă „Biocel” și e conținut în Crema Tokalon, aliment pentru pielea, culoarea roză. Întrebuințându-l reintineriți pielea și înălțurați repede sbărciturile și încrețiturile. După câteva săptămâni femeii de 50 de ani ușor pot arăta cu 10 ani mai tinere. Ziua întrebuințați Crema Tokalon culoarea albă (negrasă), celebra Cremă de Paris. Ea disolvă cosurile, strânge porii dilatați și face moale, albă și netedă pielea cea mai aspră și întunecată. Se garantează rezultatul satisfăcător, iar de nu, vi se vor restitui banii.

De vânzare la toate farmaciile, drogeriile și parfumeriile din țară.

Descoperirea uimitoare a unui medic

O piele netedă, fără sbărcituri la 60 de ani... Femei de 50 care arată aproape atât de tinere ca fetele lor. Aceste fapte, care par minuni sunt realizabile astăzi prin descoperirea minucioasă făcută de către Prof. Dr. Stejskal de la Universitatea din Viena. Înbătrânind, se formează sbărcituri,

deoarece celulele cutanate își pierd niște elemente vitale nutritive. Acestea se pot restitui în ziua de azi. Dr. Stejskal a extras acest element pentru celule din animale tinere alese cu îngrîjire. Se cheamă „Biocel” și e conținut în Crema Tokalon, aliment pentru pielea, culoarea roză. Întrebuințându-l reintineriți pielea și înălțurați repede sbărciturile și încrețiturile. După câteva săptămâni femeii de 50 de ani ușor pot arăta cu 10 ani mai tinere. Ziua întrebuințați Crema Tokalon culoarea albă (negrasă), celebra Cremă de Paris. Ea disolvă cosurile, strânge porii dilatați și face moale, albă și netedă pielea cea mai aspră și întunecată. Se garantează rezultatul satisfăcător, iar de nu, vi se vor restitui banii.

De vânzare la toate farmaciile, drogeriile și parfumeriile din țară.

Actori ce ne lipsesc. - Succes și insucces.

La toamnă, Teatrul Național va folosi două scene. Ideea e excelentă. Mă întreb însă: cu cine?

Nu numai teatrele particulare, dar însăși

prima noastră instituție de artă dramatică, cu actori atât de numeroși, n'are o trupă completă. O trupă care să poată juca orice fel de piesă, toate rolurile din orice fel de piesă. Preocupările după cari se face selecția membrilor primei noastre scene pot fi: dreptul la leafă, influențele politice și chiar talentul, dar criteriul utilității e dintre cele mai rare. Pentru un anumit gen avem foarte multe elemente; pentru altele, nici unul.

Ceeace lipsește, în primul rând, Teatrului nostru Național este *junele-prim-erotic*, (tenorul dramatic în operă). E elementul fundamental pe care se sprijină dramaturgia tuturor epocilor.

Fără acest actor, nu poți juca nici pe *Oreste* nici pe *Oedipus*, nici pe *Hamlet*, nici pe *Coriolan*, nici pe *Faust*, nici pe *Ruy-Blas*, nici pe *Prometeu*, nici pe *Don Juan*, — nici unul din marii eroi ai clasicismului și ai romantismului — ca să nu mai vorbesc de atâtea drame moderne.

Altă mare lipsă este așa numita *mamă-nobilă*, femeie de o anumită vârstă, care să interpreteze cu autoritate *Jocastele*, *Gertrudele*, *Athaliile*, *Clitemnestrele*, pe *Volumnia*, pe *Doamna Clara*, în piesele de costum și, în repertoriul modern, începând cu d-na Alving, din *Strigoii* lui Ibsen, atâtea eroine de forță și patetism.

Tot așa, n'avem *mama-burgheză*; actrița matură atât de necesară comediei, așa cum a fost excelenta d-nă A. Gusty, scoasă la pensie prea de vreme. Doamna *Sonia* are mult haz, dar e cam aspră pentru acest gen de roluri, iar *Ana Luca* e prea tânără și oarecum melancolică.

Altă lipsă este *junele-prim-comic*, actorul de vervă, pentru care se scriu toate comedii de azi și care, în cadrul Teatrului Național, ar interpreta de la *Scapinii* lui Molière, până la *Revizorul*... Că-a căutat admirabilul G. Calboreanu în secătura amabilă și fantezistă din capodoperele lui Gogol, — mă'ntreb și azi!

Iată, cel puțin patru primi interpreți, patru *chefs d'emploi* pe cari prima noastră scenă nu-i are.

Lipsind aceste elemente fundamentale, cum vrei să lași drum liber fanteziei, menită să creeze pe pământ steril? Să pui perucă albă cutărei actrițe tinere și perucă blondă sau cisme înalte cutărei actor pirpiriu, — înseamnă că te-ai trădat, în primul rând dumneata însuși. Cum să nu te trădeze intermediarul cu publicul, apoi publicul însuși? Absența interpretului indică dă o notă falsă spectacolului. Omul din sală simte un gol, fără să știe de unde provine. N'ar fi momentul ca, sacrificând câteva inutilități Teatrul Național să-și completeze trupa cu unele elemente absolut indispensabile cari există în trupele particulare și poate la teatrele naționale din provincie?

Două piese ce s-au jucat la noi, în ultimele luni. Amândouă tratând cu același talent și cu aceleași mijloace tehnice problema lu-

ptei dintre generații, neînțelegerea dintre părinți și copii.

Cea dintâi, *Cloșca*, admirabil jucată la Teatrul Regina Maria, n'a avut succes. A doua *Oameni pe un sloi de gheață* constituie triumful stagiunii Teatrului Național. Pentru ce această inegalitate de tratament din partea publicului? Marele mister al demonului rampei. Sunt rare operele dramatice cari reprezintă reușite mondiale. Majoritatea înseamnă succese, ceea ce a scris autorul, dar și ceea ce joacă actorii, ceea ce intră în favoarea momentană a publicului din acel oraș, concursul de împerejurări care favorizează această colaborare.

Aceeași piesă, cu aceeași distribuție, în același teatru, nu mai are trecerea pe care a avut-o câțiva ani înaintea. De ce?... Nu există nici un fel de siguranță. Câte zeci și zeci de succese străine, nu pulverizează în fiecare oraș, Bucureștiul? De ce s'a jucat de sute de ori în șir la Londra sau la Paris cutare vodevil, iar obișnușii premierelor, criticii și puținii spectatori ai zilelor următoare se întreabă, la București, cum se poate scrie asemenea prostie? Pentru ce „Liliom”, triumful mondial al lui Molnar a părut la Paris o copilărie pe care nu s'a dus nimeni s'o vadă? De ce n'are Bernstein succes în Germania și de ce nu s'a jucat la Paris nici o piesă de Schiller? Aruncă la întâmplare, nume dispărute, în fuga penitei. Pomelnicul se poate prelungi la infinit.

O piesă înseamnă un spectacol, nu o simplă scriere teatrală. Iar un spectacol e compus din actori, decoruri, public, nu numai din text. Iar peste public, decoruri, actori, e imponderabilul din văzduh, e conjunctura, cum se spune la București, climatul, cum se spune la Paris, e starea de spirit a momentului, e mentalitatea (ce urât cuvânt) masselor, cari azi vor un lucru, mâine altul, aceste masse mișcătoare ca nisipul Saharei, perfide ca sirenele mărilor mitologice, inconstante ca valurile purtătoare de sirene.

Celor ce se plâng de corupția din unele administrații ale noastre le vom spune că într'un Orient mai depărtat se petrec lucruri mai grave ca la noi, în proporții într-adevăr... asi-

tice.

Povestește un ziarist francez cum a pătruns mai acum câțiva ani în casa mareșalului Cian-So-Lia, dictatorul atotputernic al Mancuriei. După ce a străbătut câteva odăi și etaje pline de soldați chinezi, ziaristul a pătruns într-o încăpere elegantă mobilată unde Excelența Sa, un om de vreo șaizeci de ani cu fața verzuie juca mah-jong cu un european tăcut și respectuos, care pierdea mereu. Mareșalul era cuprins de o veselie și-o vitalitate stranie: în camera vecină îl aștepta de optsprezece ore o fecioară de șasesprezece ani dar el nu se îndură să-și întreprindă jocul și în-

O poveste orientală.-Știi cine sunt eu?

ghitea în permanență, un afrodisiac puternic menit să-i țină energia trează până când partida de mah-jong va lua sfârșit.

Când jucătorii se sculară dela masă Cian-So-Lin câștiga vreo cinci sute milioane lei. Partenerul său era, însă, mai norocos: câștiga pentru Uniunea Sovietelor proprietatea câilor ferate din Estul Chinei.

Căci omul liniștit și respectos care pierduse cu atâta sânge rece o jumătate de miliard, nu era altul decât *Nicolae Kirkovici Kuznetzoff*, plenipotențiarul Moscovei, căruia la sfârșitul partidei, înainte de-a consuma jertfa copilei de șaisprezece ani, mareșalul *Cian-So-Lin* îi semnase acordul.

Am asistat dă-unăzi la una din miile de scene, cari se petrec în fiecare zi la noi în țară: abuzurile micilor potentați cari se cred mai presus de

ceilalți oameni și înfrâng ei cei dintâi, consemnele de ordine și disciplină.

Miezul nopții. Ultimul tren sosește în gara de Nord. Toată lumea se îndreaptă spre ieșirea nouă. Suntem alarmați de bubuiturile violente ale unei uși pe care un domn brunet o bate cu pumnii și cu genunchii. Alergăm într'acolo. Pe scândura care mănâncă bătaie scrie „Trecerea interzisă”. Paznicul crapă ușa. Domnul brunet împinge.

— Nu e voiel se opune portarul.

— Știi cine sunt eu? protestează importantul personaj.

— Nu știu, dar pe aici este intrarea pe pe-

ron, nu e ieșirea din gară. Așa am ordinul se apără portarul. Celalt nu se lasă. Imbrânțește pe bravul gardian și face semn câtorva persoane care-l însoțeau să-l urmeze. Portarul nu se dă învins. Incepe o luptă.

Intervin:

— Domnule, din moment ce nu e voie, nu e voie... Ieși și d-ta pe unde iese toată lumea.

— Știi cine sunt eu? Eu sunt directorul de cabinet al cutărui ministru.

— Poți fi și tatăl ministrului. Să ieși pe unde ieșim cu toții...

— Sunt și inspector de poliție.

— Poți să fii și bunicul prefectului. Dacă ești un funcționar așa de mare, trebuie să dai cel dintâi exemplul disciplinei.

— Da! D-ta cine ești?

— N'are nicio importanță. Un simplu cetățean... i-am răspuns, așteptând să văd cât îi este de groasă pielea obrazului.

Dar domnul inspector director de cabinet nu mai are vreme să stea de vorbă: imbrânțește pe portar și trece — ca Oedipus după ce-a omorât Sfinxul, ca Napoleon după o mare biruință...

Cui să reclami? La cine să protestezi? De unde va veni îndreptarea? Nu știu... Ne plângem și noi cetitorilor, de aceste nedreptăți, ca să ne mai răcorim sufletul, fiindcă altă nădejde nu este...

VICTOR EFTIMIU

Delegația național-țărănistă română, depune o coroană pe Mormântul Eroului Necunoscut din Praga. De la stânga spre dreapta: d-nul dr. Cristureanu, d. ing. Torkascheff, d. dr. I. Popescu-Mehedinți, d. dr. T. Cristureanu, d. prof. V. Jinga.

Membrii secției Ligii Culturale și stolul de străjeri din comuna Obrejița, R. Sărat

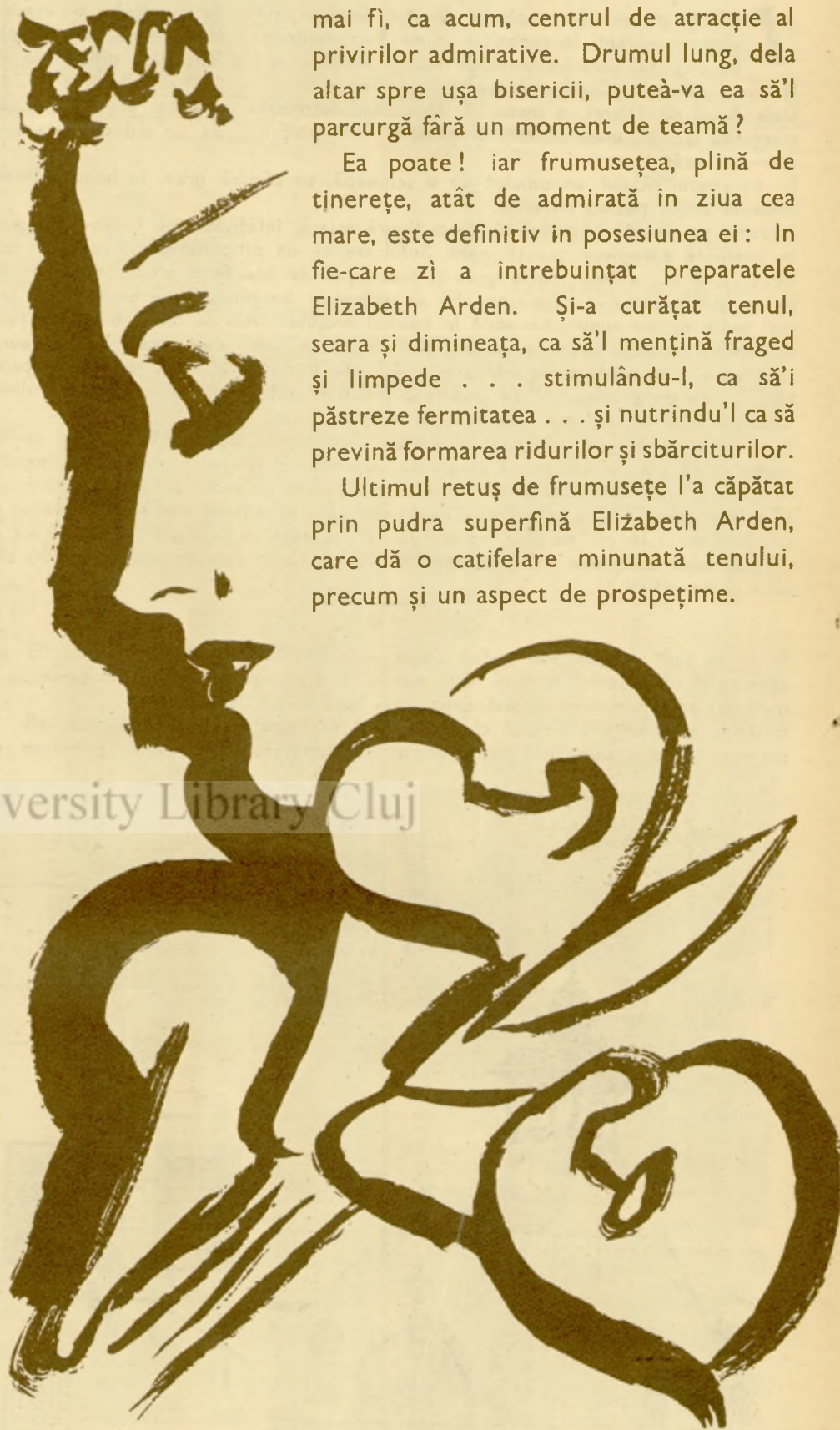
Mirese

Cea mai mare zi din viața ei " . . .

Niciodată, mai târziu, nu vor mai fi ațintite toate privirile asupra ei, nu va mai fi, ca acum, centrul de atracție al privirilor admirative. Drumul lung, dela altar spre ușa bisericii, putea-va ea să-l parcurgă fără un moment de teamă?

Ea poate! iar frumusețea, plină de tinerețe, atât de admirată în ziua cea mare, este definitiv în posesiunea ei: In fie-care zi a întrebuițat preparatele Elizabeth Arden. Și-a curățat tenul, seara și dimineața, ca să-l mențină fraged și limpede . . . stimulându-l, ca să-i păstreze fermitatea . . . și nutrindu-l ca să prevină formarea ridurilor și sbârciturilor.

Ultimul retuș de frumusețe l'a căpătat prin pudra superfină Elizabeth Arden, care dă o catifelare minunată tenului, precum și un aspect de prospețime.

CURĂȚIRE	Venetian Cleansing Cream	Lei 330.-
STIMULARE	Ardena Skin Tonic	„ 350.-
NUTRIȚIE	Ardena Velve Cream	„ 330.-
	Orange Skin Food	„ 330.-
PUDRĂ	Ardena Powder	„ 500.-

Elizabeth Arden

Elizabeth Arden Ltd.

25 OLD BOND STREET · LONDON W1

Orasul de pitici din expoziția „Luna Bucureștilor“

I DEEA, pe cât de originală pe atât de amuzantă, de a alcătui o așezare de oameni mărunți în expoziția „Luna Bucureștilor“, a fost primită cu multă plăcere de publicul care vizitează, în număr mare, orașul și circuitul de pitici, din Parcul Național „Regele Carol al II-lea“.

Dela Arcul de Triumf, o șosea — de curând terminată — duce prin parc până la marginea lacului, unde vizitatorul găsește — împrejmuit de un zid de cetate — un adevărat orașel.

Pe parapetul zidului, un omuleț de o șchioapă, se plimbă grav, în haină militară, cu arma la umăr, păzind intrarea.

Pătrunzi pe poarta împodobită de o figură uriașă, înfățișând pe Gulliver din poveste. În imediată apropiere găsești gara. Șeful stației, un pitic român, dacă nu măsoară decât 1.10 m., e însă foarte grav și preocupat de sosirile și plecările trenulețului lili-putan, pe locomotiva căruia se află deasemenea un pitic. Dacă ne suim în tren, în mai puțin de un minut, am sosit în centrul orașului. Aci se află biserica, primăria, dispensarul, banca, casa de editură și librărie, un salon de modă, un restaurant, o cafenea și alte așezăminte edilitare, obicnuite într'un oraș. Prin locuințe și prin instituții, toate pe potriva lor, se învârtesc piticii și piticele: cei mai înalți dintre ei măsoară 1.20 m., cel mai mic deabia atinge 68 cm.

Primarul e român, de prin părțile Brăilei. Îl cheamă „domnul Sandu“ e înalt de 1 metru și 16 cm., și are toată prestanța cuvenită. El își petrece mai tot timpul liber — după ce rezolvă treburile edilitare — pe terasa cafenelei pitice, în tovărășia notabilităților orașului și a artiștilor. Când vede că s'au adunat mai mulți vizitatori străini, primarul de 1.16 m., se urcă pe estradă și-așa cum se cuvine — pronunță un discurs de bun sosit oamenilor mari, prezentându-le, pe rând, personagiile de seamă ale orașului și pe artiști.

Piticii nu sunt — cum s'ar putea crede — o rasă deosebită de oameni. Ei se nasc accidental din oameni normali. Cei mai mulți dintre pitici au frați și surori la fel de înalți cu ceilalți oameni și pot avea copii cari să nu fie pitici.

Există o experiență biologică clasică: dacă se împerechiează un șoarece alb cu un șoarece negru, progenitura va fi, de obicei, jumătate șoareci albi, jumătate șoareci

Piticii se distrează jucând cărți.

Odișna de după amiază a piticului. El stă întins și citește o revistă.

Aceste păpuși vii se mișcă, dansează și fac acrobații cu o grație desăvârșită și cu un simț artistic uimitor.

Biserica din Orașul Piticilor.

Vila „Mignon“ în Orașul Piticilor.

negri. Dacă unul din acești șoareci albi, născut din părinți de rasă deosebită, va fi împerechiat tot cu un șoarece alb, nu toți descendenții vor fi albi, ci din când în când se vor naște și șoareci negri și aceasta nu numai la prima generație, dar până la a zecea și a douăzecea generație.

E probabil că la fel se petrec lucrurile și cu piticii. Va fi existat cândva, prin Asia, o rasă albă de pitici, asemenea pigmeilor negri din Africa. Din încrucișarea acestora cu oameni normali, piticii n'au dispărut definitiv. Din când în când, se mai naște în vreo familie câte un pitic. Așa se face că din părinți pitici se pot naște copii normali după cum din părinți normali, uneori, se nasc copii pitici. Bineînțeles, n'au ce căuta printre pitici, degenerații sau oameni a căror glandă tiroidă funcționând anormal, s'au dezvoltat disproporționat: cu capul mare și picioarele scurte sau membrele închircite. Piticii adevărați sunt perfect proporționați: cei mai mulți drăgălași, iar unele tinere domnișoare dintre cele care locuiesc în Orașul Piticilor, asemenea unor miniaturi, adevărate păpuși, uneori chiar mai mici decât păpușile cu care se joacă fetițele oamenilor bogăți.

....atâtor femei frumoase care se remarcă prin frăgezimea tenului lor. De când întrebuințează și ea pudra Jazz, tenul ei a căpătat o înfățișare tinerească, porii au devenit invizibili și se poate pudra și tărda cu cea mai mare ușurință, ceea ce nu era cazul înainte. Da, efectele pudrei Jazz sunt într'adevăr uimitoare, fiindcă ea este compusă din ingrediente de calitate excelentă ale căror însușiri sunt o adevărată binefacere mai ales pentru tenurile ofilite, cu porii dilatați.

Am închis paranteza și odată cu această operație scriitoricească și capitolul: *vilegiatură!* E alt subiect, cum s'ar spune, parodiind pe Rudyard Kipling. Să mă întorc și să continui preludiile mele estivale.

Am colindat Cișmigiul. Decorul e cunoscut. Scaunele cu plată și băncile șomerilor erau înțesate de siluete în rochii și haine de vară, îmbinate fantezist, în așezarea lor in-

Blocuri de gheață au început să apară pe străzi.

Restaurantele în aer liber și-au făcut toaleta și-și așteaptă mușterii.

Duduile și doamnele și-au inaugurat rochițele înflorate. Au început socotelile pentru plecare. Ciurel, Lido și... Balcic. Pe scaunele cu plată și băncile șomerilor din Cișmigiu. La o masă de tablă în Parcul Carol.

In restaurantul de vară.

(Fotografii Grosaru)

PE lista de bucate din fața mea, doar rubricile: *grătar special* și *băuturi*, au notații necaligrafice, incercate parcă de mâna unui copil, școlar în clasa II-a primară. De dincolo de mesele găsite cu fețe de mese vărgate în pătrățele, ca stofele englezești, sosesc miresme de carne friptă și clemănit ritmat de clești, castagnete ca pentru un passo-doble spaniol. Simfonia acestei inserări e completată cu soliștii chelneri (vine-e), cu orchestra de ȧigani veritabili și piculinarea furculițelor, paharelor, farfuriilor.

Vara a dat buzna în Capitală, călduroasă, prăfuită de drum, cu balonul soarelui fierbinte legat cu ață de degetul cel mic, cu o liotă de ȧigănci care-au și prins a-și vesti trandafirii în locul mărgăritărelului și lalelelor. A fost o descindere senzațională, din nu mai știu care tren din sud. Duduile și doamnele și-au inaugurat rochițele înflorate, pălăriile cât umbreluțele și umbreluțele cât pălăriile!

Bine înțeles, au început socotelile pentru plecare. Vara poate fi lăsată să se scalde

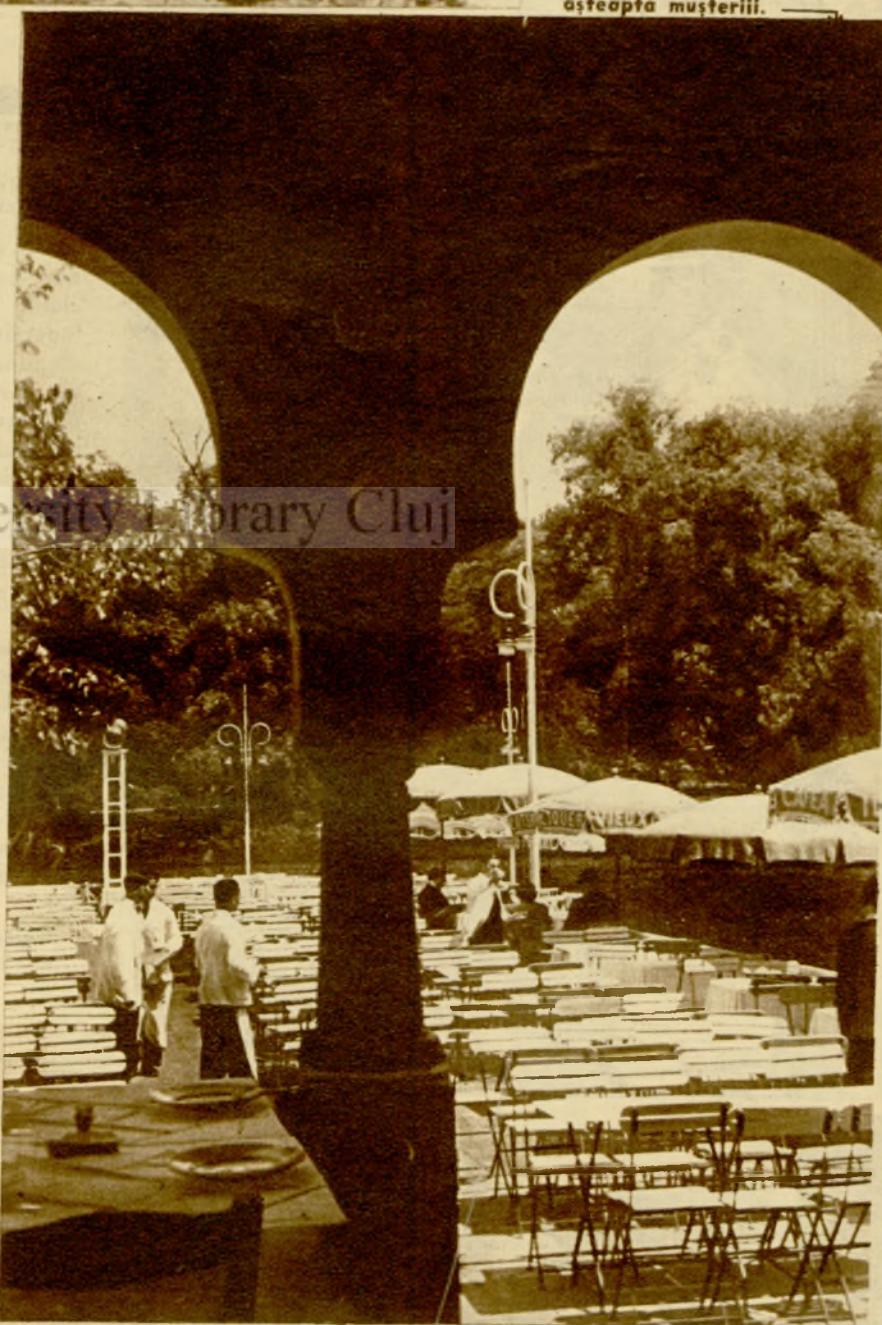
la Ciurel sau la Lido, laolaltă cu puștii de liceeni, tipesele dubioase, cu nehalitii ce-și fac vilegiatura la marginea Bucureștilor! Lumea *bine* (oh, acest: *bine!*), mă rog! (oh, acest: *mă rog!*) pleacă la Sinaia, la Cozia, la Mamaia, la Balcic! (Ah, Balcicul! Ah! Mangalia!)

(Exclamațiile din paranteza precedentă se datoresc duduilor și domnișorilor esteți. Vânturătorii inutili ai expozițiilor plastice, ai spectacolelor, acei cari se informează despre artă din recenzii și cronici și care știu că vor întâlni pe plajă pe Iser sau pe Ionel Teodoreanu, pe Arghezi ori pe actorul X, dela Național! Ce atmosferă înaltă în stațiunile în care afli pe acești domni, despre care, dumneata, duduiești, știi atâtea anecdote, detalii biografice, dar nu ai citit din scrisul lor nici un rând! Ce literatură satanic de crudă aș broda împrejurul căpșorului dumitale, duduiești înfiorată de artă, când ascuți pe diseur-ul cel blond, la casino:

„Spune-mi unde, când și cum,

„O să te mai văd odată...?“)

„Rahat cu apă rece!“ (Donița cu apă stă toată ziua la soare).

Căinele a adormit pe stradă: baie de soare.

Limonăzile străjuite de un bloc de gheață vor sotoli setea trecătorilor.

tâmplătoare. Prin fața ochilor, cu sau fără ochelari fumurii împotriva soarelui, defilează — interminabil, armata plimbăreților. Privirile se ațintesc, după preferințe, într-o anume normă. Incerc unele precizări:

a) Bătrânele se uită după tinerii Adonis, cu freză și mustăcioară à la Douglas Fairbanks — senior

b) Tinerii Adonis, cu freză... etc., etc. întorc privirile după doamnele coapte, pline, cu mers unduios și legănat.

c) Doamnele coapte, privesc insistent pe sub genele rimelate, la domnii *bine*, adevărați dandy, în superbe costume de vară, cu monoclu și mănuși. (Doamnele coapte, mai scapă ochii și prin grupele de studenți gălăgioși, infocați).

d) Domnii *bine*, adevărați dandy se opresc în

Somn de după masă la soare, pe o mică bancă pe un bulevard.

Cetățeanul încălzit lasă deaparte eticheta și umblă așa cum îl vedem.

loc și devin melancolici, de câte ori trec pe lângă duduile svelte. Monocurile cad, ochelarii de soare sunt îndepărtați. Gestul lor e sincron cu al domnilor bătrâni, de pe scaunele cu plată, care odihnesc alături de doamnele bătrâne.

e) Duduile svelte și neîmplinite, se știu privite, mângâiate, urmărite. Surid distant, dar hohotesc, tulburate, de câte ori drumul lor e același cu grupele de studenți gălăgioși și infocați.

f) Doamnele *bine*, iată un articol scump în Cișmigiul! Când apar însă, ele sunt însoțite de tineri poeți *in spe*, care vorbesc și gesticulează, à la Nottara.

g) Lipsa doamnelor *bine* e precumpănită de afluența doicilor, femeilor *la toate*, bonelor, frăulein-elor, miss-elor, — care de cum se arată, sunt însoțite de ordonanțe și *majurii* lor. Aceștia le țin de gât ori de mijloc.

Razele fierbinți de soare mângâie dila de lac.

Vestigiul verii: tocurile au început să lase urme în asfalt.

La o masă de tablă, în Parcul Carol. Doi domni — după aspect: funcționari, golesc, în pauzele întâmplătoare, când nu macină covrigi uscați, câte o halbă de bere și ascultă muzica din difuzorul agățat de un par.

Intr'un târziu, cheamă țalul. Amândoi, cu gesturi identice, se caută în buzunarele pantalonilor, scot câte un portmoneu cu fermoar, îl scutură după ce i-au deschis gura și caută monedele:

— Lasă, monșer, asta mă privește pe mine.

Ce naiba!

— Ei, asta-i! Eu te-am chemat! Bagă banii în buzunar!

— Te rog, nu mă supăra! Atâta vreau dela tine, Nae!

Ce dracu! Odată mergi și tu cu mine!... Scurt!

— Nu-ți mai vorbesc, dacă-mi ești de-ăștia.

Bagă banii în buzunar, îți spun!..

Un glas străin intervine, graseiat:

— Ce vă certați, fraților? Știți că sunteți bine, la ora asta!

— Tu ești, Tache! Noroc, dragă!

Li s'au urcat căldurile la cap!

- Salve, Tăchiță! la loc! Ce-i cu tine pe-aici?
- In plimbare, frăție! Ce să-i faci? Dar voi?..
- Ia, luasem o bere și ne gătiām de drum!
- Nu se poate! Țal! încă un rând de halbe!.. S'a zis!
- Vine!
- Da, numa ăsta!
- Sfânt!

Rândul de halbe își face apariția, în guler de mare gală, ascultă întâmplări dela birou, răcorește gâtleurile arse de sarea covrigilor uscați, lasă rândul altor două serii de halbe, care iau parte la spovedaniile amoroase de mare anvergură ale tipilor dela masă.

La plată, Tăchiță ia asupra lui tot. Nae și tovarășul său, pe nume — îmi pare: Ghiță, dau numai bacșișul. Altfel nu se poate Dai altă dată, monșer, nu se mai îngăduie așa ceva!... S'a zis!...

Morala fabulei: când doi se ceartă, al treilea plătește!

În restaurantul de vară, unde aștept mititeii și patricienii. Grădina e un gang, cu un singur rând de mese, între două ziduri. Verdeța care nu trebuie să lipsească, pentru decor, e împlinită de trei, patru butoașe de bere. Din care cresc oleandri îmbobociți și douăzeci de fire de zorele pipernicite, aburcate pe ațele respective.

— Tase!

— Vine-e-e! (în planul al 3-a).

— Tase-e! (Se bate cu furculița în farfurie, cu inelul de logodnă în pahar, etc.)

— Vine-e-e-e! (în planul al 2-a).

— Tase-e-e!

— Vine, conașule! (în planul l-ii) ce-ați dorit?

— Cum vine, mă, că nu vine!.. Nu vezi?

— Vine!..

— Vine, mă, mititeii ăia, ori nu vine? că acuș plec și mă lipsesc de tot...

— Vine, conașule, se poate!

Cinci minute mai târziu. Halbele din al doilea rând, sunt golite pe jumătate, pâinea s'a împușinat și s'a uscat...

Bătăile în farfurii și în pahare reîncep, insistent, cu chemările și răspunsurile respective.

— Vine, conașule! (în planul întâi).

— Păi, ce-i asta?

— Antricoatele!..

— Bine, mă Tase, mă! Antricoate ți-am cerut eu, mă? Ai? Antricoate, mă Tase?

— Da, conașule!

— Ce da, mă, ce: da?

— Lasă, Ghiță, nu te supăra!

— Lasă-mă, madam, să-l judec un pic! Bine, mă Tase, mă?...

— Ghiță eu prefer antricot! Zău așa! ia și tu unul... Și ne face, pe urmă, și micii... Dragă... lasă (în șoaptă) zău așa, te rog eu!... Uite, Vasileștii se uită la noi...

— Fie, dragă! Dacă spui tu!

— Da, conașule! Așa, zău! Și luați, pe urmă și micii. Speciali!...

— Ne-am înțeles! Tase, ai auzit? Pui micii și îi aduci pe urmă!

— Speciali, am înțeles, conașule! exclamă țalul, bucuros că a dres-o, cu conu Ghiță.

În altă parte a „grădinii”:

— Tase! Ce-i cu antricoatele alea?

— Vine, conașule!

— Când vine, că le-am comandat de-un ceas, fir'ar să fie!

— Le-am pus! Vine! Tase fuge să ia două antricoate ale altor clienți, să comande micii, să... și așa mai departe. Peste întreaga forfotă se ridică răpăitul țambalului legat de după gât ca o tarabă de vânzător ambulant, vioara cu undiri melodioase și glasul baragladinei:

„Să vină pompierii”.

„Dragostea să-mi stingă”...

N. PAPATANASIU

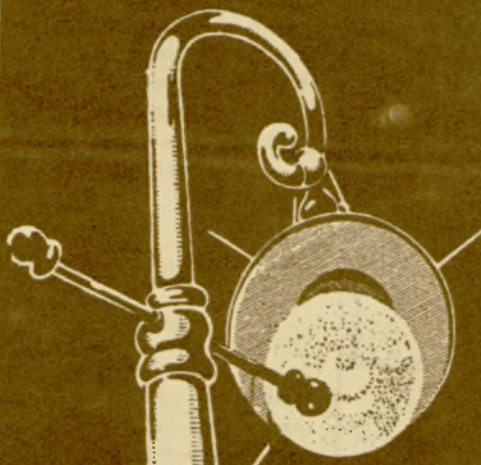
FOTOGRAFII

perfecte, obțineți cu
FILMELE și PLACILE
SUPERIOARE

Perutz

LA VULTURUL DE MARE CU PESTELE ÎN GHIARE

EXPOZITIE

Str. Carol

76-78-80-82

ALBITURI
TESĂTURI
MĂTĂSURI
IMPRIMATE
MERCERIE.

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACA 1 - STR. HALELOR 21

COLȚUL FEMEII

Când cumpărați săpun, pastă de dinți, pudră și rouge, nu uitați să cereți un flacon sau două de Lysoform, fiindcă toaleta intimă este tot atât de necesară ca și îngrijirea frumuseții. Lysoform este un antiseptic puternic. Numai Lysoform poate să curețe toate impuritățile cauzate de secrețiunile din corp. Lysoform distruge germenii. Pentru toaleta intimă spăturile cu Lysoform sunt indispensabile și trebuie făcute cu regularitate, în fiecare zi — seara înainte de culcare — și încă o dată dimineața sau în timpul zilei, după posibilitate.

IMPORTANT Cereți Lysoform numai în flacoane originale închise. Acest preparat fiind superior tuturor preparatelor din acest gen, se falsifică și se vinde vărsat sub denumirea Lysoform. Refuzați aceste imitațiuni fiindcă sunt foarte vătămătoare sănătății. Deci, doamnelor, pentru sănătatea și nu cumpărați decât Lysoform în flacoane ermetice închise.

Lysoform

apără sănătatea femeilor și le mărește farmecul fizic.

Pescarii din Pystian au reușit să facă o captură extrem de rară în cursul lunii Noiembrie 1936, prinzând cu o singură plasă 48 siluri, cântărind 518 kg. Acest fenomen s'a repetat în luna Decembrie, când au fost prinși 42 siluri în greutate de 410 kg. într-o singură plasă. Aceste cifre sunt o dovadă de extraordinară bogăție a râului Waag.

COȘURILE trădează... nu le neglijați!

De îndată ce v'a eșit unul, aplicați repede acest remediu minunat: Pomada Cadum. Ele vor dispărea foarte repede. Mușcături de insecte, zgârieturi, arsuri ușoare, pielea iritată și roșie? Pomada Cadum este indispensabilă, ea nu trebuie să lipsească din nici o casă. Ea desinfectează, suprimă mâncăimile, micșorează umflăturile, grăbește cicatrizarea. Pomada Cadum a vindecat — pentru o sumă de nimic — nenumărate cazuri de eczemă...

Cereți numai veritabila Pomadă Cadum!

A APĂRUT
MAGAZINUL
Pe luna Mai. — 160 pagini 25 lei.

REPREZENTAȚIILE „IN BENEFICIU“

„Măria Ta, nu-mi luați un bilet?“ — „Gioacă Montaureanu?“
Un tip: Cărciumărescu

AȘA zilele reprezentațiilor „in-beneficiu“ sunt legate de epoca eroică a teatrului românesc, atunci când actorii, chiar ai Teatrului Național pentru a putea să ducă pe vară, erau nevoiți să puie la cale reprezentații personale, cu bilete vândute pe o cale neregulată. Și la un moment dat s'a ajuns la un adevărat abuz cu asemenea reprezentații, de care se foloseau tocmai aceia cari, prin situația lor materială, nu aveau nevoie de asemenea spectacole, cu caracter mai mult filantropic decât artistic.

MILLO ȘI „BENEFICIILE“

Mare meșter în punerea la cale a „beneficiilor“ a fost *Matei Millo*. În continuă goană după bani, pe cari, atunci când îi avea îi cheltuia — fără nici o socoteală — genialul actor Millo era nevoit să se supună la sumedenie de umilințe când cuțitul îi ajungea la os. Înconjurat de „oamenii“ lui, din care nu lipsea vreodată *Moru*, Millo cum întâlnea vre-un boer îl lua cu: „Să trăești“ *Măria ta, rogu-te ia-ne un bilet pentru un „beneficiu“*... „Boierul“ măgulit în vanitatea banilor, Millo să se adreseze camarazilor: „*Al mai mare dobitoc!*“

CĂRCIUMĂRESCU

Pe la începutul secolului nostru trăia în București un tip original, poreclit *Cărciumărescu*, de bună seamă pentru că se îmbogățise ținând niște cărciumi.

Întrebat, cu prilejul unui proces „ce profesie are“ — cel care fusese poreclit *Cărciumărescu*, a răspuns: „*milionar*“ — „Asta nu e profesie — i-a spus președintele — „*N'o fi, da' e bună!*“ — a replicat *Cărciumărescu*. Și replica aceasta a ajuns celebră.

Acest *Cărciumărescu* se arăta un încurajator al artei și venea foarte des pe la teatru. Actorii, cari își dădeau beneficii, mergeau la sigur cu el.

Știau că nu vor fi refuzați de *Cărciumărescu*.

Dintre toți, n'a avut noroc *Toneanu Vasile*, Acesta, ignorând că altul este numele adevărat al lui *Cărciumărescu*, l-a luat cu:

„*Dom'le Cărciumărescu, luați-mi un bilet*“... leși afară! — a fost răspunsul lui *Cărciumărescu*, căruia i se urca sângele la cap de câte ori își auzea porecla.

BEIZADEA STURDZA-VIȚEL

O altă bună adresă pentru actorii beneficienți, era aceea a lui *Sturdza-Vițel*. Căci *Sturdza* primea pe actor și ținea personal să-i achite loja. Avea însă grijă să se intereseze: „*Gioacă Montaureanu?*“ *Sturdza* nu putea înțelege teatrul fără simpatia lui *Montaureanu*.

Și chiar dacă nu juca *Montaureanu*, actorul care venea cu biletele de vânzare, răspundea: „*Joacă Montaureanu Măria Ta*“ —

„*Bine*... — răspunde *Sturdza*.

Și în seara „beneficiului“ un cupeu luxos se oprea în fața teatrului respectiv. Cobora *Beizadea*, care era atât de greu, încât arcurile trăsorei amenințau să se rupă.

Galant, *Vițel* ajuta soției să coboare. Intrați în teatru, *Sturdza* se interesa:

— *Gioacă Montaureanu?*

— „*Nu joacă astă seară*... — îi răspundea umil vreun actor.

— *Nu gioacă? Haide „prețeso!“* Și *Sturdza* părăsea teatrul împreună cu soția, fără să se supere prea mult.

FOLOASE...

Să recunoaștem însă că „beneficiile“ de tristă memorie au fost de folos lansării unor actori mai tineri, ținându-i altfel la carantină. „*Bătrânii*“ erau nevoiți să încredințeze roluri de seamă unor camarazi tineri, cari aveau astfel prilejul să joace roluri pe cari nu le-ar fi visat în cursul stagiunii. Și astfel talentele adevărate încolțeau.

Ce-i drept de cele mai multe ori, maestrul care dădea „beneficiul“, avea grijă să spună celor tineri cari îi dădeau binevoitorul concurs:

„*s'a jucat mizerabil, astă-seară*“. Aducându-li-se aceasta la cunoștință, actorii tineri înțelegeau că a cere o cotă peste, cât de modestă, din rețetă, ar fi fost un lucru de prisos. Ca să nu-și strice gura degeaba, se mulțumeau cu beneficiul... moral.

IOAN MASSOFF

Matei Millo în diferitele sale creații.

ATENȚIUNE!

Ați fost fotografiat de Realitatea Ilustrată
Puteți câștiga 500 lei. În total se distribuie premii de 50.000 lei

Pe stradă, în localuri, în Cișmigiu, la șosea, la curse, la football, vă fotografiază „Realitatea Ilustrată”.

Vom publica săptămânal o serie de grupuri și fotografii individuale. Persoanele care se vor recunoaște, încercuite, în aceste fotografii (așa cum se vede în această pagină) și se vor prezenta la redacția revistei noastre, str. C. Mille 5-7-9, vor primi imediat un premiu de 500 lei. Publicăm în această pagină a cincea serie de premianți.

Vom continua cu publicarea, în săptămânile care urmează. În total se distribuie premii în valoare de 50.000 lei.

Premiile se distribuie numai persoanelor care se prezintă la redacția revistei până **Joi 3 Iunie crt., ora 12.30 a. m.**

Oficiul Național de Turism a filmat zilele acestora piscinele din Capitală — în vederea unui frumos documentar.
Scene dela Bazinul cu valuri „Lido”.

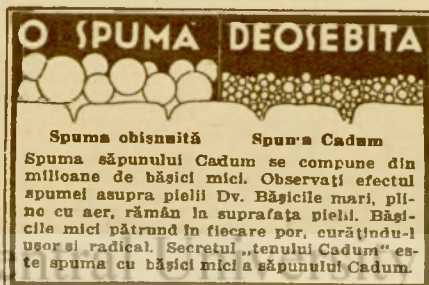
Mamelor!

Si

pentru obrăjorul ei fraged

întrebuințați acest săpun neiritant, care înfrumusețează și curăță.

Pentru pielea delicată a copilului Dv., întrebuințați renumitul Săpun Cadum, de care se servesc milioane de femei din lumea întreagă, fiindcă s'au convins că este incomparabil.

Spuma lăptoasă a săpunului Cadum stimulează și regenerează pielea, curăță până și porii cei mai mici și această ușor, pe nesimțite, fără a irita pielea, fără a mări porii și fără a vătăma țesuturile delicate ale epidermii.

Săpunul Cadum este cu adevărat un săpun care înfrumusețează... și totuși e atât de ieftin! Săpunul Cadum costă numai 20 de lei și ține mai mult de o lună! Pentru mai puțin de 1 leu pe zi, puteți căpăta și Dv., Doamnă, un ten minunat, tenul care are întotdeauna aceeași frăgezime încântătoare, aceeași puritate desăvârșită.

Se întrebuințează până la ultima bucățică, păstrându-și intact parfumul și celelalte însușiri incomparabile

Lei 20 bucata

Savon Cadum

APERITIV
DIGESTIV
TONIC
FĂRĂ RIVAL

ELIXIR DI CHINA

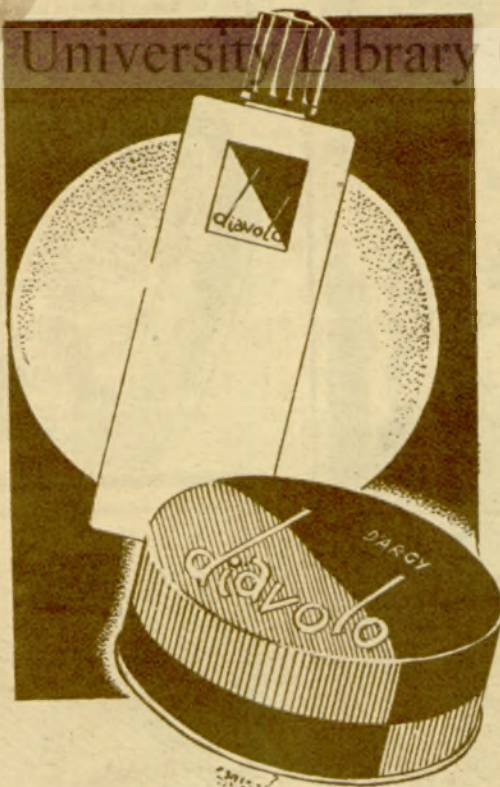
MARTINI & ROSSI

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de informații și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 de pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicuit. Director: Nicolae Constantin. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 7—9. Telefon 3-8430. Cec. postal: 2741. Adr. telegrafică: „Realitatea” București. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. În Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și de Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an: lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an: 550 lei, pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150 lei.

Întâia iubire întâia durere...

Etern rămâne doar
parfumul apei de
colonia DIAVOLO, pe
care-l purtăm în
amintire, redeștep-
tând în noi imagi-
nea ființei iubite...

BCU Cluj Central University Library Cluj

Pudra DIAVOLO
dă tenului Dv. fră-
gezimea și catife-
larea petalelor de
trandafiri.

Pudra
ȘI APA DE COLONIA

DIAVOLO

O CREAȚIE

D'Argy

